

BIULETYN INFORMACYJNY

Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

ISSN 1234 - 9771

186

Wydawany od 1992 r.

W numerze m.in.:

- 👉 2008 - Rok Jana Pawła II
- 👉 Kampania Godna praca - godna emerytura
- 👉 Poparcie dla "S" rośnie
- 👉 Jesteśmy tam, gdzie powinniśmy być
- 👉 Notes Związkowca nr 49

DZIAŁ INFORMACJI
KK NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

Gdańsk, czerwiec 2008 r.

Spis treści

WYDARZENIA MIESIĄCA	3
Z OBRAD PREZYDIUM KK	6
POSIEDZENIE Z DN. 03 CZERWCA 2008 R.	6
POSIEDZENIE Z DN. 10 CZERWCA 2008 R.	6
POSIEDZENIE Z DN. 16 CZERWCA 2008 R.	8
POSIEDZENIE Z DN. 30 CZERWCA 2008 R.	10
Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ	11
POSIEDZENIE Z DN. 17 - 18 CZERWCA 2008 R.	11
2008 – ROK JANA PAWŁA II	23
ENCYKLIKI PAPIESKIE	23
KAMPANIA GODNA PRACA - GODNA EMERYTURA	30
DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ	31
WSKAŹNIKI GUS	31
DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM	33
KOMITET MONITORUJĄCY SPO ROZWÓJ ZASOBÓW LUDZKICH	33
KOMITET MONITORUJĄCY NARODOWY PLAN ROZWOJU / PODSTAWY WSPARCIA WSPÓLNOTY 2004 – 06	34
POLITYKA MIGRACYJNA	35
NACZELNA RADA ZATRUDNIENIA	37
FUNDUSZ GWARANTOWANYCH ŚWIADCZEŃ PRACOWNICZYCH	42
KOMITET KOORDYNACYJNY NSRO 2007 – 13	44
SZKOLENIA ZWIĄZKOWE	45
KADRA	45
ROZWÓJ ZWIĄZKU	45
WIZERUNEK	46
OGÓLNOZWIĄZKOWE	47
MEDIACJE	48
MEDIA	48
BHP	49
INFORMACJE RÓŻNE	49
POPARCIE DLA „SOLIDARNOŚCI” WCIAŻ ROŚNIE	49
POLACY PRACUJĄCY	50
ARTYKUŁ MIESIĄCA	51
JESTEŚMY TAM, GDZIE POWINNIŚMY BYĆ	51

Zobacz więcej: www.solidarnosc.org.pl
 Wersje cyfrowe „Biuletynu” można znaleźć
 na stronie: www.solidarnosc.org.pl/biuletyn

WYDARZENIA MIESIĄCA

Posiedzenia, opinie, stanowiska, spotkania Prezydium i Komisji Krajowej

3 czerwca – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Prezydium udzieliło poparcia protestującym pracownikom Poczty Polskiej. Wezwało Zarząd Poczty do natychmiastowego podjęcia negocjacji i odstąpienia od sprzecznych z prawem prób szikanowania i zastraszania protestujących pracowników. Pocztownicy należą do najslabiej wynagradzanych pracowników.

5 czerwca - Janusz Śniadek, przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" zwrócił się do prof. dr hab. Jędrzeja Krakowskiego, przewodniczącego Rady Poczty Polskiej o interwencję w związku z bezprawnymi działaniami dyrekcji Poczty Polskiej wobec strajkujących pracowników.

9 czerwca - Janusz Śniadek, przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" wystąpił do Neelie Kroes, Komisarz ds. Konkurencji Unii Europejskiej, o spotkanie w sprawie sytuacji w polskich stocznich. Przedstawiciele "Solidarności" są zaniepokojeni napływającymi z Komisji Europejskiej informacjami o możliwej decyzji zwrotu pomocy publicznej przez stocznie. Może to doprowadzić do upadku całego sektora okrętowego w Polsce i utraty miejsc pracy przez setki tysięcy osób. Zdaniem związkowców fatalna w skutkach decyzja Komisji Europejskiej może także nadwyrężyć długo w Polsce budowane zaufanie do instytucji Unii Europejskiej. Przedstawiciele "Solidarności" liczą, że podczas spotkania z komisarz Kroes będą mogli wysłuchać jej argumentów. Chcą również przedstawić swoje racje, przemawiające za niepodjęciem przez UE decyzji o zwrocie przez stocznie pomocy publicznej.

10 czerwca - odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku. Prezydium KK przyjęło opinię o projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z 12 maja 2008 r. Prezydium poparło działania pracowników Poczty Polskiej walczących o godziwe wynagrodzenie za pracę. Wydano upoważnienie dla Krajowego Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” do prowadzenia sporu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

16 czerwca – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

17-18 czerwca - odbyło się posiedzenie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Komisja Krajowa zaprotestowała przeciwko obniżeniu płac w sferze budżetowej, utrzymaniu neopopiwku i zapowiedziała zorganizowanie manifestacji 29 sierpnia w Warszawie pod hasłem "Godna praca - godna emerytura".

30 czerwca – odbyło się posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Rozmowy, spotkania i spory ze stroną rządową

16 czerwca - Sekcja Krajowa Oświaty i Wychowania NSZZ "Solidarność" wezwała Premiera do natychmiastowego odwołania ministrów: Michała Boniego, Jolanty Fedak i Katarzyny Hall za nierzetelne i lekceważące prowadzenie dialogu ze Związkiem. Oświatowa "S" domaga się realizacji zobowiązań obiecanych nauczycielom w exposé. NSZZ "Solidarność" wystąpi do ZNP i innych oświatowych związków zawodowych o podjęcie wspólnych działań protestacyjnych w sprawach emerytalnych i płacowych pracowników oświaty.

17 czerwca - w Ministerstwie Edukacji Narodowej odbyła się kolejna tura rozmów pomiędzy stroną rządową a reprezentatywnymi związkami zawodowymi działającymi w oświacie w tym Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ "Solidarność". Rozmowy dotyczyły podwyżek w 2009 r. i zmian w Karcie Nauczyciela. Rząd zaproponował, by podwyżka kwoty bazowej dla nauczycieli w przyszłym roku nastąpiła dwuetapowo. Od stycznia miałyby wzrosnąć o 5 proc. i od września o kolejne 5 proc. Przy proponowanej w ubiegłym tygodniu zmianie art. 30 Karty Nauczyciela, najwięcej na podwyżce mieliby zyskać nauczyciele stażyści, najmniej dyplomowani. Strona związkowa nie zaakceptowała takiej wysokości i takiego zróżnicowania

podwyżek w przyszłym roku i w związku z tym SKOiw NSZZ "S" w specjalnym liście zaapelowała do szkół i nauczycieli, aby na znak protestu nie nadawać zbyt uroczystego charakteru zakończeniu roku szkolnego i czarnym ubiorem podkreślić swoją niezgodę wobec propozycji rządowych dotyczących emerytur i płac nauczycielskich. Ustalono, że kolejne spotkanie dotyczące płac i zmian w Karcie Nauczyciela odbędzie się 25 czerwca br.

Komisja Trójstronna

9 czerwca – odbyło się wspólne posiedzenie Zespołów Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych: ds. ubezpieczeń społecznych oraz ds. polityki gospodarczej i rynku pracy. Przedmiotem spotkania były emerytury dla osób wykonujących pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. NSZZ „Solidarność” reprezentował Zbigniew Kruszyński.

12 czerwca – odbyło się posiedzenie Zespołów Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych: ds. ubezpieczeń społecznych oraz ds. polityki gospodarczej i rynku pracy. Rozmawiano nt. emerytur dla osób wykonujących pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Udział w posiedzeniu z ramienia NSZZ „Solidarność” wziął Zbigniew Kruszyński.

24 czerwca - odbyło się posiedzenie Trójstronnego Zespołu do Spraw Ochrony Zdrowia, zwołane na wniosek strony związkowej. Związkowcy domagają się dialogu z rządem w obszarze planowanej reformy właścicielskiej i organizacyjnej placówek ochrony zdrowia w Polsce.

Protesty, manifestacje, spory i akcje strajkowe w zakładach pracy

3 czerwca - wobec braku porozumienia placowego z Dyrektorem Generalnym Poczty Polskiej związkowcy z "Solidarności" i kilka innych związków działających w Poczcie Polskiej rozpoczęli strajk ogólnopolski.

3 czerwca - ZR Wielkopolska NSZZ "S" skierował pismo do minister zdrowia Ewy Kopacz. Jest to reakcja na sposób odwołania byłej dyrektor wielkopolskiego oddziału NFZ Ireny Błońskiej i powołania na to stanowisko Zbigniewy Nowodworskiej. "Solidarność" zwraca uwagę, że w tej sprawie prezes NFZ, co najmniej dwukrotnie naruszył prawo. Po raz pierwszy odwołując dyrektora przed zasięgnięciem opinii Rady Oddziału Wojewódzkiego Funduszu. Po raz drugi prawo zostało naruszone przy powoływaniu nowego szefa NFZ w Wielkopolsce.

10 czerwca - w Częstochowie odbywa się manifestacja w obronie praw pracowników prywatyzowanych szpitali miejskich. Zdaniem przedstawicieli częstochowskiej "Solidarności" za permanentne niedofinansowanie służby zdrowia, za nieudolne zarządzanie przez dyrektorów szpitali i poczynione przez nich długie, za zbyt niskie kontrakty narzucane świadczeniodawcom przez Narodowy Fundusz Zdrowia zapłacą pracownicy. Przykład Częstochowy pokazuje, jak wyglądają przekształcenia miejskich szpitali w spółki z punktu widzenia pracowników.

12 czerwca - o północy strajkujący pocztowcy zawiesili akcję protestacyjną. Podpisano porozumienie między przedstawicielami pocztowej "Solidarności" i dyrekcją Poczty Polskiej. Dyrekcja zobowiązała się, że nie będzie wyciągała konsekwencji wobec pracowników, którzy podjęli strajk. Pocztowa "Solidarność" pozostaje w sporze z pracodawcą i zapowiada, że do rozmów o podwyżkach wróci jesienią.

19 czerwca - w Warszawie odbyła się pikiet kolejarzkiej "Solidarności". Szef kolejarzkiej "Solidarności" zapowiada, że jeśli rząd nie potraktuje poważnie ich postulatów, na początku lipca na niektórych węzłach kolejowych odbędzie się strajk ostrzegawczy. Związkowcy protestują przeciwko rządowemu projektowi ustawy o emeryturach pomostowych, który ogranicza uprawnienia do obniżonego wieku emerytalnego dla osób pracujących w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. Strona rządowa zakłada, że uprawnienia do obniżonego wieku emerytalnego i emerytur pomostowych będą wygasać. Projekt zakłada ograniczenie ich do osób, którzy urodzili się w latach 1948-1969 i pracę rozpoczęli przed końcem

1999 r. Ograniczony jest także zakres zawodów, które będą uprawnione do emerytur pomostowych.

19 czerwca - Sekcja Krajowa Oświaty i Wychowania NSZZ "Solidarność" na znak protestu przeciw propozycji rządowych dotyczących emerytur i płac nauczycielskich zaapelowała do szkół i nauczycieli, aby nie nadawać zbyt uroczystego charakteru zakończeniu roku szkolnego i czarnym ubiorem podkreślić swój protest.

20 czerwca - związkowcy ze Stoczni Gdańskiej przeprowadzili manifestację przed Urzędem Rady Ministrów w Warszawie. Stoczniovcy obawiają się zwolnień. Minister Skarbu Państwa Aleksander Grad poinformował, że podpisane zostało już wstępne porozumienie dotyczące sprzedaży Stoczni Gdynia ISD Polska, która jest przedstawicielem ukraińskiego Związku Przemysłowego Donbasu. Taki wariant oznacza ratunek dla Stoczni Gdynia, ale jednocześnie obawy związkowców ze Stoczni Gdańskiej. Komisja Europejska żąda redukcji mocy produkcyjnych albo zwrotu pomocy publicznej. W przypadku gdańskiego zakładu chodzi o zamknięcie dwóch z trzech pochylni lub zwrot 750 mln zł. Jeśli chodzi o Stocznnię Gdynia, zakład miałby użytkować tylko jeden z dwóch suchych doków. Wariant połączenia obu stoczni pozwala zlikwidować wszystkie pochylnie w Stoczni Gdańskiej i pozostawienie jedynie suchych doków w Gdyni. W takim przypadku jednak może dojść do dużych zwolnień pracowników.

25 czerwca - 350 związkowców z "Solidarności" ze stoczni w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie piketowało przed siedzibą Komisji Europejskiej w Brukseli. Wcześniej stoczniovcy spotkali się z komisarz UE ds. konkurencji Nelli Kroes. Związkowcy domagają się przedłużenia terminu na prywatyzację polskich stoczni. 26 czerwca na rozmowy z Komisją Europejską przyjechał minister skarbu Aleksander Grad, aby przedłożyć ostateczne programy restrukturyzacji oraz inwestorów dla Stoczni Gdynia i Stoczni Szczecińskiej. Jest to ostateczny termin, jaki Komisja dała polskiemu rządowi. Jeśli nie zostaną zaakceptowane unijni urzędnicy nakażą stoczniom zwrot pomocy publicznej udzielonej po wejściu Polski do UE. To oznacza natychmiastową upadłość wszystkich stoczni produkcyjnych. Kwota zwrotu - wg unijnych komisarzy - to ok. 5 mld złotych. Przedstawiciele polskich stoczni przekazali Nelli Kroes petycję.

Inicjatywy, uroczystości podejmowane przez NSZZ „Solidarność”

7 czerwca – w Świdniku i Lublinie odbył się XVI Międzynarodowy i Ogólnopolski bieg Solidarności „Lubelski Lipiec 80”.

25 czerwca – ponad 400 osób uczestniczyło w obchodach 32. rocznicy Radomskiego Czerwca '76. W wydarzeniach radomskich wzięło udział 20 tys. osób. Wówczas protestujący zostali brutalnie spacyfikowani przez jednostki milicji i ZOMO. Bezpośrednim pretekstem wystąpień radomskich robotników były drastyczne podwyżki cen żywności.

28 czerwca - przy bramie W-3 Zakładów Cegielskiego w Poznaniu zawyły syreny, to właśnie stamtąd wyruszyli robotnicy, domagając się wolności i godziwych warunków życia. Rocznicą pierwszego w powojennej Polsce zrywu przeciw komunistycznym władzom obchodzona była przez kilka dni. Główne uroczystości przypadły na sobotę. Pod pomnikiem poznańskich krzyży odbył się apel poległych, a w pobliskim kościele o. Dominikanów arcybiskup Stanisław Gądecki odprawił mszę w intencji ofiar. W czerwcu 1956 r. zginęło 58 osób, co najmniej 573 osoby zostały ranne, a 746 uczestników przeszło przez ubeckie katownie i areszty.

Z OBRAD PREZYDIUM KK

POSIEDZENIE Z DN. 03 CZERWCA 2008 R.

Stanowisko Prezydium KK nr 103/08

ws. poparcia protestu pracowników Poczty Polskiej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" udziela poparcia protestującym pracownikom Poczty Polskiej. Grupa zawodowa wykonująca tak istotną dla nas wszystkich pracę należy do najsłabiej wynagradzanych. Podkreślamy, iż - tak jak wszyscy polscy pracownicy - mają oni prawo do udziału w korzyściach wynikających z wzrostu gospodarczego.

Wzywamy Zarząd Poczty do natychmiastowego podjęcia negocjacji i odstąpienia od sprzecznych z prawem prób szykanowania i zastraszania protestujących pracowników. Sprzeczna z ideą dialogu polityka konfrontacji jest działaniem na szkodę firmy i dobra publicznego.

POSIEDZENIE Z DN. 10 CZERWCA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 104/08

ws. opinii o projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 12 maja 2008 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" pozytywnie opiniuje rozwiązanie zaproponowane w projekcie zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (projekt nr 148/AC/A) autorstwa Komisji Nadzwyczajnej "Przyjazne Państwo". Jednocześnie wnioskujemy :

1. w związku z rosnącą inflacją o zwiększenie limitowanej wysokości kwoty zwolnienia do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym połowy kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, ogłaszanego na podstawie odrębnych przepisów.
2. o doprecyzowanie przepisu w takim zakresie, aby był on spójny z ustawą o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, gdyż mówi ona o "osobie uprawnionej", a w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych o "pracowniku".

Projekt ustawy przewiduje poszerzenie zakresu zwolnienia świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub funduszy związków zawodowych poprzez wykreślenie wyłączenia bonów, talonów i innych znaków uprawniających do ich wymiany na towary lub usługi oraz do włączenia do zakresu zwolnienia kwot pochodzących z wyżej wymienionych funduszy, stanowiących refundację wydatków poniesionych przez pracownika, dokonywana na podstawie przedłożonej przez pracownika faktury dokumentującej poniesienie tych wydatków.

Decyzja Prezydium KK nr 105/08

ws. wykreśleń MKK Pracowników Orbis S.A. z rejestru MKK

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" na mocy uchwały KK nr 29/04 skreśliła z rejestru Międzyzakładową Komisję Koordynacyjną Pracowników Orbis S.A. NSZZ "Solidarność" zarejestrowaną pod nr 47 w Krajowym Rejestrze MKK, w związku z przekształceniem się przedsiębiorstwa wielozakładowego w jeden zakład.

Decyzja Prezydium KK nr 106/08

ws. dotacji finansowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 107/08

**ws. upoważnienia Krajowego Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ "Solidarność"
do prowadzenia sporu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego**

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" upoważnia Krajowy Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ "Solidarność" do wszczęcia i prowadzenia sporu z Ministrem Nauki i Szkolnictwa Wyższego w oparciu o Porozumienie Rady Ministrów i Komisji Krajowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego "Solidarność" w sprawie reguł postępowania przy rozwiązywaniu sporów między administracją państwową i Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym "Solidarność" z dnia 29 maja 1992 r.

Przedmiotem sporu jest:

1. zwiększenie w 2008 r. środków na wynagrodzenia pracowników publicznego szkolnictwa wyższego o dodatkowe 300 mln. zł;
2. podwyższenie kwoty na wynagrodzenia pracowników publicznego szkolnictwa wyższego przewidzianej w projekcie budżetu państwa na 2009 r. w taki sposób aby przeciętne wynagrodzenie w grupach pracowników ukształtowane było wg. relacji 3:2:1:1 w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2009 roku, z uwzględnieniem faktycznego stanu zatrudnienia;
3. ustalenie kwoty na wydatki rzeczowe publicznych szkół wyższych w taki sposób, aby stanowiły około 25% kwoty na wynagrodzenia obliczonej zgodnie z punktem poprzednim;
4. ustalenie wyższej kwoty na inwestycje oraz na pomoc materialną dla studentów analogicznie do kwot przewidzianych w budżecie państwa na rok 2008;
5. ustalenie w projekcie budżetu państwa na 2009 r. środków finansowych na realizację zadań "nauki" na poziomie 0,6% produktu krajowego brutto (zwiększenie finansowania "nauki" powinno umożliwić poprawę wynagrodzeń pracowników naukowych);
6. opracowanie przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wieloletniej strategii dochodzenia do poziomu finansowania nauki przewidzianej w Strategii Lizbońskiej.

Do merytorycznego przygotowania oraz do reprezentowania i prowadzenia sporu Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" upoważnia zespół w następującym składzie:

1. Janusz Sobieszczański
2. Wojciech Pillich
3. Jerzy Dudek
4. Marek Gutowski
5. Jerzy Olędzki
6. Julian Srebrny
7. Alicja Paplińska

8. Krystyna Andrzejewska
9. Kazimierz Siciński

Decyzja Prezydium KK nr 108/08

ws. pikiety w obronie pracowników Poczty Polskiej

Wobec brak rozmów ze strajkującymi pracownikami Poczty Polskiej, Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" postanawia poprzeć organizowaną przez Międzyzakładową Organizację Związkową NSZZ "Solidarność" Pracowników Poczty Polskiej pikietę pod Kancelarią Prezesa Rady Ministrów w obronie pocztowców walczących o godziwe wynagrodzenie za pracę.

Prezydium Komisji Krajowej zwraca się do członków Związku o jak najliczniejszy udział w pikiecie.

Prezydium KK ostrzega władze przed eskalacją konfliktu, którego skutki obciąża rządzących i po raz kolejny wzywa do podjęcia rozmów.

Jednocześnie Prezydium KK występuje do Krajowego Funduszu Strajkowego o refundację kosztów transportu.

Decyzja Prezydium KK nr 109/08

ws. wykonania praw właścicielskich w PPUH "Dekom" Sp. z o.o

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 110/08

ws. wykonania praw właścicielskich w TYSOL Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DN. 16 CZERWCA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 111/08

ws. opinii o projekcie ustawy MPiPS o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu ustawy Ministra Pracy i Polityki Społecznej o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Decyzja Prezydium KK nr 112/08

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej zmieniającego rozporządzenie w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom.

Decyzja Prezydium KK nr 113/08

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie stażu adaptacyjnego i testu umiejętności w toku postępowania o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pośrednika pracy i doradcy zawodowego

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie stażu adaptacyjnego i testu umiejętności w toku postępowania o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pośrednika pracy i doradcy zawodowego.

Decyzja Prezydium KK nr 114/08

ws. pomocy z Krajowego Funduszu Pomocy dla członków NSZZ "Solidarność" szukanowanych za działalność związkową

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 115/08

ws. przekazania środków funduszu wspierania statutowych zadań Związku

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 116/08

ws. projektu dofinansowanego programu Inteligentna Energia dla Europy "Zielone miejsca pracy w UE"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" postanawia, że Związek weźmie udział, jako partner w projekcie zatytułowanym "Zielone miejsca pracy w UE".

Strategicznym celem projektu jest podniesienie świadomości pracowników i dostarczenie wiedzy w dziedzinie inteligentnego zużycia energii w ich miejscu pracy.

Prezydium KK deklaruje udział w działaniach projektowych na poziomie europejskim i narodowym w roli partnera w projekcie.

Z ramienia Prezydium KK odpowiedzialni za realizację wyżej wymienionego projektu będą:

1. Stefan Kubowicz - Skarbnik KK
2. Józef Mozolewski - Członek Prezydium KK

Stanowisko Prezydium KK nr 117/08

ws. powołania zespołu przy TK ds.S-G

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" ponownie zwraca się do Prezydium Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno - Gospodarczych o powołanie przy TK ds.S-G zespołu branżowego ds. służby cywilnej.

Decyzja Prezydium KK nr 118/08

ws. wykonania praw właścicielskich w Solkarta Sp. z o.o

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 119/08

ws. wykonania praw właścicielskich w spółce Fundusz Gospodarczy Sp. z o.o.

(do użytku służbowego)

POSIEDZENIE Z DN. 30 CZERWCA 2008 R.

Decyzja Prezydium KK nr 120/08

ws. opinii o poselskim projekcie (KP Lewica) ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" nie wnosi uwag do poselskiego projektu Klubu Parlamentarnego Lewica ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Anna Bańkowska).

Decyzja Prezydium KK nr 121/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" wyraża zgodę na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność" na zaproszeniach obok znaku "Sajudisu" na konferencję okrągłego stołu "Solidarność - Sajudis: początek strategicznego partnerstwa" organizowaną przez Instytut Historii PAN i Instytut Historii Litwy we współpracy z Ambasadą Litwy w Polsce.

Decyzja Prezydium KK nr 122/08

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność"

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" wyraża zgodę na użycie znaku graficznego NSZZ "Solidarność" na magnesach na lodówkę produkowanych przez firmę MAT 95 s.c. przy czym należy zachować oryginalne kolory - białe tło, napis czerwony, liternictwo i proporcje.

Decyzja Prezydium KK nr 123/08

ws. upoważnienia do podpisania umowy o współpracy z Funduszem Gospodarczym Sp. z o.o.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" upoważnia:

1. Stefan Kubowicz - Skarbnik KK
2. Józef Mozolewski - Członek Prezydium KK

do podpisania umowy o współpracy pomiędzy NSZZ "Solidarność" a Funduszem Gospodarczym Sp. z o.o. w zakresie przygotowywania wniosków projektowych.

Decyzja Prezydium KK nr 124/08

ws. pomocy z Krajowego Funduszu Pomocy dla członków NSZZ "Solidarność" szukanowanych za działalność związkową

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 125/08

ws. przedstawiciela NSZZ "Solidarność" w Radzie Nadzorczej ZUS

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" zgłasza Jerzego Półtoraka jako przedstawiciela NSZZ "Solidarność" w Radzie Nadzorczej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na kadencję w latach 2007 - 2012.

Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ

POSIEDZENIE Z DN. 17 - 18 CZERWCA 2008 R.

Stanowisko KK nr 16/08

ws. emisji CO₂

W dniu 19 czerwca 2008 r. na Sesji Plenarnej Parlamentu Europejskiego zostanie poddany głosowaniu projekt Dyrektywy dotyczącej Zasad dla Wewnętrznego Rynku Energii Elektrycznej.

Poprawka nr 159 zmierza do wprowadzenia nowego artykułu 7a, który sprowadza się do zakazu budowy w nadchodzących latach elektrowni węglowych. Zaproponowany bowiem limit emisji CO₂ na poziomie mniejszym niż 350g CO₂ /kWh jest obecnie niemożliwy do użycia.

Poprawka ta jest sprzeczna z zasadą zrównoważonego rozwoju i narusza szereg przyjętych niedawno propozycji w zakresie europejskiej polityki energetycznej i środowiskowej, w tym Program Handlu Emisjami. Jest to swoiste moratorium na elektrownie opalane węglem przez wiele lat, tj. do czasu aż pojawi się na rynku technologia wychwytywania i magazynowania dwutlenku węgla, łącznie z całą infrastrukturą.

W przypadku Polski, gdzie z węgla produkowane jest blisko 96% energii elektrycznej, wnioskowane rozwiązanie prowadzi wprost do katastrofy kraju.

Mając na uwadze powyższe Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" apeluje do posłów Parlamentu Europejskiego o odrzucenie projektowanej poprawki w całości.

Stanowisko KK nr 17/08

ws. wysokości wynagrodzeń pracowników w roku 2009 przyjętych przez rząd do założeń budżetowych

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" stwierdza, że:

- proponowany wzrost średnich wynagrodzeń w sektorze budżetowym w roku 2009 na poziomie 3,9 % (1% powyżej planowanej inflacji!!!) jest nie do przyjęcia przez NSZZ "Solidarność" i równocześnie sprzeczny z publicznymi deklaracjami Premiera rządu;
- Rząd RP utrzymując zasadę określania wskaźnika przyrostu przeciętnego wynagrodzenia na rok 2009 utrwała negatywne skutki działania ustawy "neopopiewkowej" i łamie porozumienia NSZZ "Solidarność" z rządem RP z 2007 r.

Równocześnie przekazanie do Sejmu RP i uchwalenie projektu ustawy znoszącej ograniczenia dla wzrostu płac prezesów, a w ślad za tym całego nadzoru przedsiębiorstw, oznacza wzrost płac dla nielicznych kosztów funduszu płac dla pozostałych pracowników, a więc kosztem poziomu ich wynagrodzeń, co jest nie do zaakceptowania przez NSZZ "Solidarność";

- zaproponowany poziom minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2009 (1204 zł brutto) faktycznie oznacza jego obniżenie w relacji do średniej krajowej do poziomu poniżej 38%. Łamie to zarówno porozumienie NSZZ "Solidarność" z rządem jak i dezyderaty sejmowe deklarujące dochodzenie minimalnego wynagrodzenia do 50% średniej krajowej.

Te jednostronne propozycje, sprzeczne z wcześniejszymi deklaracjami rządu o znacznym wzroście wynagrodzeń i świadczeń, doprowadzą do kolejnej eskalacji napięć społecznych.

Stawia to pod znakiem zapytania możliwość zawarcia umowy społecznej oraz rzeczywiste intencje i wiarygodność rządu w nieustannie deklarowanym dialogu społecznym.

UCHWAŁA KK nr 14/08

ws. protestu pocztowców

(do użytku służbowego)

UCHWAŁA KK nr 15/08

ws. poparcia pikiety pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" popiera pikietę pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych, która odbędzie się 20 czerwca 2008 r. w Warszawie w sprawie:

- wzrostu wynagrodzeń pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych,
- zapewnienia środków na realizację skutków finansowych wynikających z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznych,
- zapewnienia środków finansowych na realizację zadań,
- utrzymanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej w strukturze pionowej z utrzymaniem zadań i kompetencji.

Komisja Krajowa zwraca się jednocześnie do Krajowej Rady Funduszu Strajkowego o refundację kosztów przejazdu.

UCHWAŁA KK nr 16/08

ws. kampanii "Godna praca - godna emerytura"

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" realizując Deklarację Programową postanawia rozpocząć kampanię "Godna praca - godna emerytura". Celem kampanii jest podkreślenie, że praca bezpieczna i godziwie wynagradzana warunkuje godną emeryturę i ma bezpośredni wpływ na trwały rozwój gospodarczy.

Komisja Krajowa podkreśla, że popyt wewnętrzny inspirowany przez systematyczny wzrost wynagrodzeń przyczynia się do rozwoju gospodarczego. Rozwojowi sprzyjają też inwestycje w bezpieczeństwo i wykształcenie pracownika oraz tworzenie systemu minimalizującego bezrobocie i wspierającego aktywność na rynku pracy coraz większej ilości osób.

KK jednocześnie podkreśla, że znakomita większość emerytów w Polsce żyje z minimalnych emerytur nie zabezpieczających godnej egzystencji.

W związku z tym Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" będzie kontynuować działania na rzecz:

- godnej pracy,
- wzrostu płac,
- rozwiązań systemowych w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

Komisja Krajowa w ramach akcji "Godna praca - godna emerytura" zorganizuje kampanię informacyjną oraz manifestację Związku w Warszawie w dniu 29 sierpnia br.

Uzasadnienie:

Godna praca zgodnie z Rezolucją Parlamentu Europejskiego to priorytet polityki społeczno-gospodarczej państwa poprzez szczególne położenie nacisku na tworzenie miejsc pracy o dobrej jakości, poszanowanie podstawowych praw pracowników wszystkich kategorii, zwiększenie ochrony socjalnej oraz promowanie dialogu społecznego.

Gospodarka potrzebuje wyższego wzrostu płac w celu zwiększenia konsumpcji gospodarstw domowych a więc w celu zastąpienia krótkoterminowego sukcesu gospodarczego opartego na wzroście eksportu i inwestycji wzrostem długoterminowym, trwałym i posiadającym solidne podstawy. Mimo szybkiego wzrostu płac w ostatnich dwóch latach, Polacy wciąż mało zarabiają - wynika z najnowszych danych GUS. Co dziesiąty otrzymuje wynagrodzenie na poziomie płacy minimalnej, a najwięcej osób zarabia niespełna 1,5 tys. zł brutto.

Niskie płace są powodem nie tylko emigracji, ale także tego, że wiele osób pozostaje biernych zawodowo z powodu wieloletnich zaniedbań publicznych służb zatrudnienia i braku reform w dziedzinie kształcenia ustawicznego i podnoszenia kwalifikacji.

W przyjętym w Polsce systemie zabezpieczenia emerytalnego zastosowano zasadę ścisłej zależności między płaconą składką a wymiarem późniejszego świadczenia. Niskie zarobki powodują więc uzasadnione frustracje pracujących z powodu obaw o wysokość zabezpieczenia materialnego na starość.

Komisja Krajowa opowiada się za aktywną polityką państwa, samorządów i pracodawców na rynku pracy, która inwestuje w ludzi poprzez dostosowanie systemów kształcenia i szkolenia do oczekiwań indywidualnych skoordynowanych z potrzebami pracodawców oraz rozwój i promowanie kształcenia ustawicznego, szczególnie dla grup w trudnej sytuacji, ale także za zapewnieniem osobom starszym odpowiedniej ochrony społecznej, będącej elementem godnej pracy.

Musi istnieć odpowiednia zależność (korelacja} systemu podatkowego, godziwego wynagrodzenia za pracę, aby system zabezpieczenia społecznego był wydajny oraz zrównoważony i dostarczał wsparcia w postaci gwarantowanego dochodu.

UCHWAŁA KK nr 17/08

ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność", działając na podstawie § 26 ust. 1 i 2 oraz w oparciu o § 61 ust. 2 Statutu NSZZ "Solidarność" postanawia, co następuje.

§ 1.

1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Statucie, należy przez to rozumieć obowiązujący Statut NSZZ "Solidarność".
2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o uchwale nr 4 XIX KZD, należy przez to rozumieć uchwałę nr 4 XIX Krajowego Zjazdu Delegatów ws. zasad tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku z późniejszymi zmianami.
3. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o niższej jednostce organizacyjnej Związku, należy przez to rozumieć: organizacje wydziałowe, oddziałowe i podzakładowe o których mowa w § 19 ust. 7 Statutu oraz organizacje zakładowe będące wewnętrzną jednostką organizacyjną zakładowej organizacji koordynacyjnej o której mowa w § 19 ust. 6 Statutu.
4. Postanowienia niniejszej uchwały dotyczące organizacji zakładowej, stosuje się odpowiednio do organizacji międzyzakładowej oraz zakładowej organizacji koordynacyjnej o których mowa w § 19 ust. 4, 5 i 6 Statutu.
5. Postanowienia niniejszej uchwały dotyczące komisji zakładowej, stosuje się odpowiednio do komisji międzyzakładowej oraz zakładowej komisji koordynacyjnej.

Rozdział I

Zasady rejestracji i wyrejestrowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku

§ 2.

1. Organizacja międzyzakładowa, zrzeszająca wyłącznie członków Związku zatrudnionych u pracodawców tej samej branży, może w całości przynależeć do odpowiedniej branżowej jednostki organizacyjnej Związku.
2. W przypadku zrzeszania przez podstawową jednostkę organizacyjną Związku pracowników różnych branż, każda z jej niższych jednostek organizacyjnych o których mowa w § 1 ust. 3, zrzeszająca wyłącznie pracowników zatrudnionych u pracodawców tej samej branży, może należeć do innej - odpowiedniej dla niej - branżowej jednostki organizacyjnej Związku.

§ 3.

Uchwałę o przystąpieniu do nowo tworzonej lub istniejącej branżowej jednostki organizacyjnej Związku podejmuje odpowiednia władza stanowiąca, zgodnie z postanowieniami § 28 ust. 1, 2 i 4 Statutu.

Regionalna sekcja branżowa

§ 4.

1. Regionalna sekcja branżowa zrzesza członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danej sekcji, skupionych w jednostkach organizacyjnych, z uwzględnieniem postanowień § 2.
2. Rejestracji regionalnej sekcji branżowej, spełniającej warunki określone (na podstawie uchwały nr 4 XIX KZD) w odpowiedniej uchwale walnego zebrania delegatów regionu, dokonuje na podstawie postanowień § 26 ust. 2 Statutu odpowiedni terytorialnie zarząd regionu, podejmując w tej sprawie uchwałę oraz wpisując tę sekcję do regionalnego rejestru sekcji branżowych. Zarząd regionu może to uprawnienie scedować na swoje prezydium. Od decyzji prezydium zarządu lub zarządu regionu odmawiającej rejestracji, przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni, do zarządu regionu, który je rozpatruje zgodnie z zasadami określonymi w § 28 ust. 3 Statutu. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.

Regionalny sekretariat branżowy

§ 5.

1. Regionalny sekretariat branżowy tworzony jest na podstawie postanowień § 3 ust. 1 uchwały nr 4 XIX KZD, po podjęciu uchwały, o której mowa w § 3, przez regionalne sekcje branżowe zarejestrowane w tym regionie, spełniające standardy określone w odpowiedniej uchwale walnego zebrania delegatów regionu.
2. Zakres działania regionalnego sekretariatu branżowego musi odpowiadać zakresowi działania odpowiedniego krajowego sekretariatu branżowego.
3. Rejestracji regionalnego sekretariatu branżowego, spełniającego warunki określone (na podstawie uchwały nr 4 XIX KZD) w odpowiedniej uchwale walnego zebrania delegatów regionu, dokonuje na podstawie postanowień § 26 ust. 2 Statutu odpowiedni terytorialnie zarząd regionu, podejmując w tej sprawie uchwałę oraz wpisując ten sekretariat do regionalnego rejestru sekretariatów branżowych. Zarząd regionu może to uprawnienie scedować na swoje prezydium. Od decyzji prezydium zarządu lub zarządu regionu, odmawiającej rejestracji, przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni, do zarządu regionu, który je rozpatruje zgodnie z zasadami określonymi w § 28 ust. 3 Statutu. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.

Międzyregionalna sekcja branżowa

§ 6.

1. Międzyregionalna sekcja branżowa zrzesza członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danej sekcji, skupionych w jednostkach organizacyjnych z uwzględnieniem postanowień § 2.
2. Międzyregionalna sekcja branżowa jest tworzona zgodnie z postanowieniami § 27 ust. 2 i 4 Statutu, po podjęciu uchwały, o której mowa w § 3.
3. Rejestracji międzyregionalnej sekcji branżowej dokonuje na podstawie postanowień § 26 ust. 2 Statutu zarząd regionu wskazany we wniosku i proponowanym regulaminie wewnętrznym sekcji, podejmując w tej sprawie uchwałę i wpisując sekcję do regionalnego rejestru sekcji branżowych. Zarząd regionu może to uprawnienie scedować na swoje prezydium. Od decyzji prezydium zarządu lub decyzji zarządu regionu, odmawiającej rejestracji, przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni, do zarządu regionu, który je rozpatruje zgodnie z za-

sadami określonymi w § 28 ust. 3 Statutu. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.

Krajowa sekcja branżowa

§ 7.

1. Krajowa sekcja branżowa zrzesza jednostki organizacyjne, zgodnie z postanowieniami § 27 ust.3 i 4 Statutu, skupiające członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danej sekcji.
2. Rejestracji krajowej sekcji branżowej, spełniającej warunki określone w Regulaminie stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały, dokonuje na podstawie wniosku złożonego przez tymczasową radę sekcji, Prezydium Komisji Krajowej, podejmując w tej sprawie decyzję i wpisując tę sekcję do Rejestru Krajowych Sekcji Branżowych. Od decyzji Prezydium Komisji Krajowej, odmawiającej rejestracji krajowej sekcji branżowej, przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni do Komisji Krajowej, która rozpatruje je na najbliższym posiedzeniu zgodnie z zasadami określonymi w § 28 ust. 3 Statutu. Decyzja Komisji Krajowej jest ostateczna.
3. Przed zarejestrowaniem krajowej sekcji branżowej Komisja Krajowa, w celu spełnienia warunków określonych w § 11, jest zobowiązana dokonać uzgodnienia z radą, wskazanego we wniosku, o którym mowa w ust.2, krajowego sekretariatu branżowego, w którym dana sekcja zamierza się zrzeszyć.

Krajowy sekretariat branżowy

§ 8.

1. Krajowy sekretariat branżowy zrzesza, spełniające warunki określone w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej sekcje krajowe oraz inne jednostki organizacyjne Związku wskazane w § 29 ust. 4 Statutu, skupiające członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danemu sekretariatowi.
2. Rejestracji krajowego sekretariatu branżowego, spełniającego warunki określone w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej, dokonuje, na podstawie wniosku złożonego przez tymczasową radę sekretariatu, Komisja Krajowa podejmując w tej sprawie uchwałę i wpisując sekretariat do Rejestru Krajowych Sekretariatów Branżowych. Od decyzji Komisji Krajowej, odmawiającej rejestracji krajowego sekretariatu branżowego, przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni do Komisji Krajowej, która rozpatruje je na najbliższym posiedzeniu zgodnie z zasadami określonymi w § 28 ust. 3 Statutu. Decyzja Komisji Krajowej jest ostateczna.

§ 9.

Regulamin rejestracji krajowych branżowych jednostek organizacyjnych stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

Zasady przynależności jednostek organizacyjnych Związku do sekcji i sekretariatów branżowych

§ 10.

1. Zasady przynależności jednostek organizacyjnych do regionalnych sekcji i sekretariatów branżowych, w tym warunki ich funkcjonowania, określa na podstawie § 2 i § 3 uchwały

- nr 4 XIX KZD władza stanowiąca regionu, z zachowaniem postanowień § 27 ust.1 i 4 Statutu oraz § 5 uchwały nr 4 XIX KZD.
2. Do międzyregionalnej sekcji branżowej mogą należeć na podstawie postanowień § 27 ust. 2 Statutu, organizacje zakładowe zarejestrowane w różnych regionach, spełniające łącznie następujące warunki:
 - 1) działają na terenie jednego województwa lub na terenie obejmującym jednostkę organizacyjną pracodawcy albo pracodawców tej samej branży. Na utworzenie międzyregionalnej sekcji branżowej obejmującej swym działaniem zakład(y) pracy działający(e) na terenie dwu lub więcej województw, niezbędna jest zgoda Komisji Krajowej;
 - 2) nie należą do żadnej regionalnej sekcji branżowej;
 - 3) uzyskały pozytywną opinię zarządów regionów, w których są zarejestrowane, w sprawie podjęcia działalności w sekcji międzyregionalnej.
 3. Do krajowej sekcji branżowej mogą należeć, po podjęciu uchwały, o której mowa w § 3, następujące jednostki organizacyjne Związku:
 - 1) regionalne sekcje branżowe,
 - 2) międzyregionalne sekcje branżowe,
 - 3) jednostki organizacyjne Związku, o których mowa w § 27 ust. 1 pkt. 1 i 2 Statutu, z regionów, w których nie istnieje regionalna sekcja należąca do danej krajowej sekcji branżowej i nie są objęte zakresem działalności sekcji międzyregionalnej, tj:
 - a. organizacje zakładowe i międzyzakładowe,
 - b. niższe jednostki organizacyjne, o których mowa w § 1 ust. 3, organizacji zakładowych i międzyzakładowych nie należących do żadnej regionalnej, międzyregionalnej lub krajowej sekcji branżowej.
 2. Jednostki organizacyjne wymienione w ust. 3 mogą należeć wyłącznie do jednej krajowej sekcji branżowej.
 3. Do krajowego sekretariatu branżowego, zgodnie z postanowieniami § 29 ust. 2, 3 i 4 Statutu, mogą należeć następujące jednostki organizacyjne Związku, spełniające warunki określone w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej:
 - 1) krajowe sekcje branżowe;
 - 2) międzyregionalne sekcje branżowe i regionalne sekcje branżowe, jeśli nie istnieje krajowa sekcja danej branży,
 - 3) jednostki organizacyjne Związku, zgodnie z postanowieniami § 29 ust. 4 pkt.2 Statutu, tj.: organizacje zakładowe i międzyzakładowe spełniające łącznie następujące warunki:
 - a. nie istnieje krajowa sekcja danej branży,
 - b. nie istnieje międzyregionalna ani regionalna sekcja branżowa obejmująca swym działaniem obszar działania danej organizacji zakładowej,
 - c. organizacja prowadzi swoją działalność na terenie, co najmniej dwóch województw.

§ 11.

Krajowa sekcja branżowa, zgodnie z postanowieniami § 29 ust. 2 Statutu oraz § 4 ust. 2 uchwały nr 4 XIX KZD, jest zobowiązana przynależeć do właściwego branżowo (obejmującego swoim zakresem działania daną branżę lub branżę pokrewną) krajowego sekretariatu.

§ 12.

1. Sekcja branżowa, zrzeszona w sekretariacie branżowym, który zostaje wyrejestrowany na skutek połączenia się z innym sekretariatem w celu utworzenia nowego sekretariatu lub przyłączenia się do innego sekretariatu, kontynuuje swoją działalność, jako jednostka organizacyjna sekretariatu, którego częścią stał się dotychczasowy sekretariat zrzeszający daną sekcję branżową.
2. Władza stanowiąca krajowej sekcji branżowej może uchwalić wniosek o zmianę przynależności do krajowego sekretariatu branżowego. Wniosek ten rozpoznaje Komisja Krajowa stosując odpowiednio postanowienia § 7 i 11.

Wyrejestrowanie branżowej jednostki organizacyjnej

§ 13.

1. Decyzję o wyrejestrowaniu krajowego sekretariatu branżowego lub krajowej sekcji branżowej podejmuje Komisja Krajowa. Od decyzji Komisji Krajowej o wyrejestrowaniu danej branżowej jednostki organizacyjnej, przysługuje prawo wniesienia odwołania do Komisji Krajowej w terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Komisja Krajowa może podtrzymać swoją decyzję większością 2/3 głosów. Decyzja Komisji Krajowej jest ostateczna.
2. Decyzję o wyrejestrowaniu regionalnego sekretariatu branżowego lub regionalnej sekcji branżowej podejmuje odpowiedni zarząd regionu lub upoważnione przez zarząd regionu jego prezydium. Od decyzji prezydium lub zarządu regionu o wyrejestrowaniu danej branżowej jednostki organizacyjnej, przysługuje prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Zarząd regionu może podtrzymać swoją decyzję większością 2/3 głosów. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.
3. Decyzję o wyrejestrowaniu międzyregionalnej sekcji branżowej podejmuje zarząd regionu, w którym sekcja jest zarejestrowana lub upoważnione przez zarząd regionu jego prezydium. Od decyzji prezydium lub zarządu regionu o wyrejestrowaniu danej branżowej jednostki organizacyjnej, przysługuje prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Zarząd regionu może podtrzymać swoją decyzję większością 2/3 głosów. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.
4. Podjęcie przez władzę stanowiącą krajowej sekcji branżowej uchwały o wystąpieniu z krajowego sekretariatu, do którego dotychczas należała, powoduje wyrejestrowanie jej zgodnie postanowieniami ust. 1.
5. Postanowień ust. 4 nie stosuje się, o ile w terminie 3 miesięcy od podjęcia uchwały o wystąpieniu:
 - a) sekcja nabędzie przynależność w innym sekretariacie, w oparciu o wniosek, o którym mowa w § 12 ust. 2,
 - b) sekcja nabędzie przynależność do nowo utworzonego sekretariatu branżowego.

§ 14.

Podstawą podjęcia decyzji, o której mowa w § 13, może być:

1. wniosek władzy stanowiącej danej branżowej jednostki organizacyjnej;
2. wniosek krajowego sekretariatu na podstawie § 10 ust. 2 uchwały nr 4 XIX KZD, o wyrejestrowanie krajowej sekcji, która jest zrzeszona w tym sekretariacie, z powodów nie spełniania przez daną sekcję warunków określonych w regulaminie sekretariatu;
3. decyzja o utworzeniu nowej jednostki organizacyjnej na skutek połączenia jednostek organizacyjnych wg § 15 ust. 1 pkt. 1 lub decyzji o przyłączeniu do innej istniejącej jednostki organizacyjnej wg § 15 ust. 1 pkt. 2;

4. własna inicjatywa władzy, która zarejestrowała tę jednostkę, na podstawie procedury przewidzianej w § 56 ust. 4 i 5 oraz w § 58 Statutu lub nie spełniania przez daną jednostkę organizacyjną warunków jej funkcjonowania określonych w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej.

Rozdział II

Łączenie krajowych sekcji i sekretariatów branżowych

§ 15

1. Przez "łączenie" należy rozumieć:
 - 1) połączenie się dwóch lub więcej krajowych sekcji branżowych lub odpowiednio krajowych sekretariatów branżowych, zgodnie z zasadami obowiązującymi przy ich tworzeniu, w celu utworzenia jednej nowej krajowej sekcji branżowej lub odpowiednio krajowego sekretariatu branżowego, z jednoczesnym wyrejestrowaniem z odpowiedniego rejestru, wszystkich dotychczasowych łączących się jednostek, albo
 - 2) przyłączenie się krajowej sekcji branżowej lub odpowiednio krajowego sekretariatu branżowego do innej istniejącej krajowej sekcji branżowej lub odpowiednio krajowego sekretariatu branżowego, z jednoczesnym wyrejestrowaniem przyłączającej się jednostki z odpowiedniego rejestru.
2. Uchwałą w sprawie łączenia branżowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, podejmuje właściwa władza stanowiąca sekretariatu lub sekcji w drodze porozumienia pomiędzy zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi.
3. W przypadku nie spełniania standardów określonych uchwałą Komisji Krajowej decyzję w sprawie łączenia sekretariatów lub ich wyrejestrowania podejmuje Komisja Krajowa zgodnie z wyżej wymienioną w uchwałą o standardach.

Rozdział III

Regulamin wewnętrzny branżowej jednostki organizacyjnej

§ 16

1. Branżowa jednostka organizacyjna jest zobowiązana posiadać regulamin wewnętrzny, zgodny z postanowieniami obowiązującego prawa wewnątrzzwiązkowego.
2. Regulamin wewnętrzny oraz zmiany do niego są przyjmowane uchwałą władzy stanowiącej danej branżowej jednostki organizacyjnej i wymagają zatwierdzenia przez organ rejestrowy.

§ 17

1. Regulamin wewnętrzny branżowej jednostki organizacyjnej musi zawierać, co najmniej:
 - 1) pełną nazwę jednostki,
 - 2) siedzibę,
 - 3) podmiotowy zakres działania (jakie jednostki mogą uzyskać członkostwo w danej branżowej jednostce organizacyjnej, z uwzględnieniem postanowień § 10),
 - 4) zasady i warunki przyjmowania nowych jednostek organizacyjnych.
 - 5) cele i zadania,
 - 6) prawa i obowiązki zrzeszonych jednostek,

- 7) zasady konsultacji decyzji podejmowanych przez władzę wykonawczą danej branżowej jednostki organizacyjnej z jednostkami organizacyjnymi Związku, które są w niej zrzeszone,
 - 8) strukturę wewnętrzną,
 - 9) kompetencje władz,
 - 10) zasady finansowania,
 - 11) zasady zakończenia działalności danej branżowej jednostki organizacyjnej.
2. Ponadto integralną częścią regulaminu jest załącznik zawierający następujące dane:
 - 1) aktualny wykaz jednostek organizacyjnych Związku, które są zrzeszone w danej branżowej jednostce organizacyjnej Związku,
 - 2) liczbę członków Związku zrzeszonych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w pkt 1, przy czym władza wykonawcza krajowej branżowej jednostki organizacyjnej Związku, ma obowiązek aktualizacji danych zawartych w wymienionym wyżej załączniku do regulaminu przynajmniej co 12 miesięcy.
 2. W przypadku krajowej sekcji branżowej w regulaminie musi być podana nazwa odpowiedniego sekretariatu branżowego, do którego przynależy dana sekcja.
 3. W przypadku międzyregionalnej sekcji branżowej w regulaminie musi być wskazany region w którym ta sekcja będzie zarejestrowana.

Rozdział IV

Przynależność do krajowych branżowych jednostkach organizacyjnych

§ 18.

1. Przynależność do krajowej branżowej jednostki organizacyjnej jest nabywana na mocy uchwały władzy wykonawczej krajowej branżowej jednostki organizacyjnej, po doręczeniu tej władzy przez jednostkę wstępującą uchwały, o której mowa w § 3 wraz z potwierdzonym przez władzę, która ją zarejestrowała, aktualnym dokumentem zawierającym podstawowe dane, tj.: nazwę, numer, adres, liczbę członków związku, skład władz wykonawczych i kontrolnych jednostki wstępującej oraz prawidłowość podjętej przez nią uchwały, o której mowa w § 3.
2. Uchwałę, o której mowa w § 3, wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, jednostka wstępująca przesyła również do Komisji Krajowej.
3. Władza wykonawcza krajowej branżowej jednostki organizacyjnej, jest zobowiązana, w terminie 30 dni od daty doręczenia uchwały wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 1, podjąć uchwałę o przyjęciu lub odmowie przyjęcia danej jednostki organizacyjnej, przy czym odmowa przyjęcia wymaga pisemnego uzasadnienia. Uchwałę przekazuje się wnioskodawcy oraz Komisji Krajowej niezwłocznie po podjęciu.
4. Niepodjęcie lub nieprzekazanie uchwały, o której mowa w ust. 3, jest równoznaczne z przyjęciem jednostki, która złożyła wniosek do danej krajowej branżowej jednostki organizacyjnej, z mocy prawa.
5. W przypadku odmowy przyjęcia, o której mowa w ust. 3, jednostka organizacyjna Związku, która złożyła wniosek ma prawo odwołać się od tej decyzji do Komisji Krajowej, w terminie 30 dni od daty otrzymania uchwały. Komisja Krajowa po rozpoznaniu odwołania na najbliższym posiedzeniu może, zgodnie z postanowieniem § 18 ust. 1 Statutu, zobowiązać władzę wykonawczą krajowej branżowej jednostki organizacyjnej do przyjęcia jednostki wnioskującej.

6. Przynależność do krajowej branżowej jednostki organizacyjnej zobowiązuje jednostkę organizacyjną Związku do przestrzegania regulaminu wewnętrznego danej branżowej jednostki organizacyjnej.

§ 19.

1. Utrata przynależności do krajowej branżowej jednostki organizacyjnej może nastąpić wyłącznie na podstawie:
 - a) uchwały o wystąpieniu z krajowej branżowej jednostki organizacyjnej podjętej przez władzę stanowiącą daną jednostkę występującą,
 - b) uchwały władzy wykonawczej krajowej branżowej jednostki organizacyjnej o utracie przynależności, z powodu nie spełniania wymogów określonych w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej albo też w regulaminie tej branżowej jednostki organizacyjnej, po uprzednim powiadomieniu władzy wykonawczej i kontrolnej jednostki, wobec której podejmowane są działania, z odpowiednim zastosowaniem postanowień §§ 13 i 14.
2. Od uchwały władzy wykonawczej krajowej branżowej jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt. b) przysługuje prawo wniesienia odwołania w terminie 30 dni, do Komisji Krajowej. Komisja Krajowa po rozpoznaniu odwołania na najbliższym posiedzeniu może, zgodnie z postanowieniem § 18 ust. 1 Statutu, zobowiązać władzę wykonawczą krajowej branżowej jednostki organizacyjnej do uchylenia uchwały, o której mowa w ust. 1 pkt. b.

Rozdział V

Postanowienia końcowe

§ 20

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Załącznik

Regulamin rejestracji krajowych branżowych jednostek organizacyjnych

Podstawą rejestracji krajowej sekcji lub krajowego sekretariatu branżowego jest wniosek złożony do Komisji Krajowej przez zainteresowane jednostki organizacyjne Związku, spełniający warunki określone w niniejszej uchwale.

§ 1

1. Tymczasowa rada, o której mowa w § 2, przygotowuje pisemny wniosek o zarejestrowanie krajowej sekcji lub krajowego sekretariatu branżowego i składa go Komisji Krajowej.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
 - 1) wykaz jednostek organizacyjnych inicjujących utworzenie krajowej sekcji lub krajowego sekretariatu branżowego wraz z liczbą członków, poświadczonych aktualnym dokumentem rejestrowym wystawionym przez władzę wykonawczą, która daną jednostkę organizacyjną zarejestrowała,
 - 2) uchwały, o których mowa w § 3 niniejszej uchwały KK, wszystkich jednostek organizacyjnych inicjujących utworzenie krajowej sekcji lub krajowego sekretariatu branżowego,
 - 3) projekt regulaminu wewnętrznego, spełniający postanowienia §§ 16 do 17 niniejszej uchwały Komisji Krajowej, który po akceptacji przez Komisję Krajową, powinien być przyjęty stosowną uchwałą przez władzę stanowiącą na jej pierwszym posiedzeniu,

- 4) wykaz wszystkich jednostek organizacyjnych Związku wraz z liczbą członków, przystępujących pośrednio do krajowej sekcji lub krajowego sekretariatu branżowego,
- 5) pełną nazwę tworzonego sekretariatu lub sekcji,
- 6) skład tymczasowej rady danej jednostki organizacyjnej oraz adresy kontaktowe,
- 7) w przypadku sekcji - nazwę sekretariatu, do którego sekcja składa wniosek o przyjęcie, wraz z opinią rady tego sekretariatu w sprawie zrzeszenia w nim danej sekcji.

§ 2

1. Jednostki organizacyjne inicjujące powstanie krajowego sekretariatu lub krajowej sekcji powołują tymczasową radę odpowiednio sekretariatu lub sekcji.
2. Tymczasowa rada sekretariatu lub sekcji musi liczyć nie mniej niż trzy osoby.
3. W skład tymczasowej rady winni wchodzić przedstawiciele wszystkich jednostek organizacyjnych inicjujących utworzenie sekretariatu lub sekcji.
4. Tymczasowa rada wyznacza spośród siebie przewodniczącego rady, jego zastępcę i sekretarza.
5. Dokumenty (oświadczenia) podpisuje w imieniu tymczasowej rady, odpowiednio sekretariatu lub sekcji, co najmniej dwóch jej członków przez nią upoważnionych.

§ 3

1. Z momentem rejestracji krajowego sekretariatu lub krajowej sekcji odpowiednia tymczasowa rada nabywa praw władzy związkowej i działa do czasu wyboru statutowych władz.
2. Tymczasowa rada sekretariatu lub sekcji ma obowiązek zorganizowania wyborów statutowych władz, nie później niż w terminie 3 miesięcy od daty rejestracji.
3. W przypadku nie przeprowadzenia wyborów mają zastosowanie odpowiednie przepisy §§ 56 i 58 Statutu.

§ 4

1. Krajowy sekretariat branżowy z chwilą rejestracji staje się osobą prawną i w związku z tym, na podstawie postanowień Ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2004 r., nr 269, poz. 2681 z późniejszymi zmianami), ma obowiązek dokonania niezwłocznego zgłoszenia do właściwego miejscowo urzędu statystycznego, a następnie po uzyskaniu numeru REGON, do właściwego miejscowo urzędu skarbowego, celem uzyskania numeru NIP.
2. Wniosek o nadanie numeru identyfikacji podatkowej składa się na formularzu NIP, do którego dołącza się zaświadczenie rejestracji krajowego sekretariatu branżowego.
3. Wraz z wnioskiem na formularzu NIP, tymczasowa rada sekretariatu może złożyć w urzędzie skarbowym pismo o zwolnienie z obowiązku składania miesięcznych deklaracji CIT na rzecz zeznania rocznego.

2008 – ROK JANA PAWŁA II

ENCYKLIKI PAPIESKIE

Przedstawiamy kolejny fragment Encykliki Laborem Exercens Jana Pawła II. Papież wskazuje że najważniejsza jest osoba ludzka, a praca powinna być środkiem utrzymania i pomnażania dobrobytu kraju oraz samorealizacji człowieka a nie celem samym w sobie. Dokument mówi także o uprawnieniach pracowników, o roli i zadaniach związków zawodowych oraz o godności człowieka w stosunkach zawodowych.

III. KONFLIKT PRACY I KAPITAŁU NA OBECNYM ETAPIE HISTORYCZNYM

Wymiary konfliktu

11. Powyższy zarys podstawowej problematyki pracy, nawiązujący do pierwszych tekstów biblijnych, stanowi jakby sam zrab nauczania Kościoła, który utrzymuje się niezmienny w ciągu stuleci, w kontekście różnych doświadczeń historii. Jednakże na tle doświadczeń, które poprzedziły ogłoszenie encykliki *Rerum novarum* i które potem nastąpiły, nabiera on szczególnej wyrazistości oraz prawdziwie współczesnej wymowy. Praca jawi się w tej analizie jako wielka rzeczywistość, posiadająca podstawowy wpływ na kształtowanie się w sposób ludzki świata oddanego człowiekowi przez Stwórcę - jest rzeczywistością ściśle przy tym związaną z człowiekiem jako właściwym podmiotem oraz z jego celowym działaniem. Rzeczywistość ta, w zwyczajnym biegu rzeczy, wypełnia życie ludzkie i stanowi o jego wartości i sensie. Chociaż związana z trudem i wysiłkiem, praca nie przestaje być dobrem - i stąd człowiek rozwija się poprzez umiłowanie pracy. Ten na wskroś pozytywny i twórczy, wychowawczy i zasługujący charakter pracy ludzkiej musi stanowić podstawę również współczesnego myślenia, wartościowania i stanowienia o niej na gruncie podmiotowych praw człowieka, jak o tym świadczą międzynarodowe deklaracje, a także rozliczne kodeksy pracy, wypracowane bądź przez odpowiednie instytucje ustawodawcze poszczególnych państw, bądź też przez organizacje poświęcające swą społeczną lub też naukowo-społeczną działalność problematyce pracy. Organizmem skupiającym te wszystkie inicjatywy pozostaje Międzynarodowa Organizacja Pracy, najstarsza instytucja specjalistyczna Organizacji Narodów Zjednoczonych.

W dalszej części niniejszych rozważań zamierzam powrócić w sposób nieco bardziej szczegółowy do owych doniosłych problemów, przypominając ważniejsze przynajmniej elementy nauki Kościoła na ten temat. Przedtem jednakże wypada dotknąć ogromnie doniosłego kręgu zagadnień, pośród których kształtowała się ta nauka na ostatnim etapie, to znaczy w okresie, którego datą poniekąd symboliczną jest rok ukazania się encykliki *Rerum novarum*.

Wiadomo, że w całym tym okresie, który bynajmniej jeszcze się nie zakończył, problem pracy został postawiony na gruncie wielkiego konfliktu, jaki wraz z rozwojem przemysłu ujawnił się pomiędzy „światem kapitału” a „światem pracy” - to znaczy pomiędzy wąską, ale bardzo wpływową grupą właścicieli i posiadaczy środków produkcji a szeroką rzeszą ludzi tych środków pozbawionych, natomiast uczestniczących w procesie produkcji wyłącznie przez pracę. Konflikt, o jakim mowa, wyrósł z takich sytuacji, w których robotnicy, „świat pracy”, oddawali swoje siły do dyspozycji grupy przedsiębiorców, podczas gdy oni, kierując się zasadą najwyższego zysku, usiłowali ustanowić możliwie najniższe wynagrodzenie za pracę wykonywaną przez robotników. Wypada do tego dołączyć inne jeszcze elementy wyzysku, które wynikały z braku bezpieczeństwa pracy oraz zapewnienia warunków zdrowia i życia robotników i ich rodzin.

Ów konflikt, rozumiany przez niektórych jako konflikt społeczno-ekonomiczny o charakterze klasowym znalazł swój wyraz w walce ideologicznej między liberalizmem rozumianym jako ideologia kapitalizmu, a marksizmem, pojętym jako ideologia socja-

lizmu naukowego i komunizmu, który pretenduje do występowania w charakterze rzecznika klasy robotniczej całego światowego proletariatu. W ten sposób rzeczywisty konflikt istniejący między światem pracy a światem kapitału przekształcił się w systematyczną walkę klas, prowadzoną nie tylko metodami ideologicznymi, lecz także i przede wszystkim - politycznymi. Historia tego konfliktu jest znana, podobnie jak znane są także roszczenia jednej i drugiej strony. Marksistowski program oparty na filozofii Marksa i Engelsa widzi w walce klas jedyny środek wiodący do wyeliminowania klasowych niesprawiedliwości, jakie istnieją w społeczeństwie, a także do wyeliminowania samych klas. Realizacja zaś tego programu zakłada uspołecznienie środków produkcji, aby przenosząc to posiadanie z prywatnych właścicieli na kolektyw, zabezpieczyć pracę robotnika przed wyzyskiem.

Do tego zmierza walka prowadzona metodami nie tylko ideologicznymi, ale również politycznymi. Ugrupowania kierujące się ideologią marksistowską jako partie polityczne, poprzez wywieranie wielorakiego wpływu, a także poprzez nacisk rewolucyjny, dążą w imię zasady „dyktatury proletariatu” do opanowania wyłącznej władzy w poszczególnych społeczeństwach, ażeby przez likwidację własności prywatnej środków produkcji wprowadzić w nich ustrój kolektywny. Wedle głównych ideologów i przywódców tego wielkiego międzynarodowego ruchu, celem owego programu działania jest dokonanie rewolucji społecznej i zaprowadzenie socjalizmu, ostatecznie zaś ustroju komunistycznego na całym świecie.

Dotykając tego niezwykle doniosłego kręgu zagadnień, które stanowią nie tylko teorię, ale samą tkankę życia społeczno-ekonomicznego, politycznego i międzynarodowego naszej epoki, nie można, ani też nie trzeba wchodzić w szczegóły, te bowiem są znane zarówno z olbrzymiej literatury, jak też z praktycznych doświadczeń. Trzeba natomiast w ich kontekście wrócić do podstawowego problemu ludzkiej pracy, której nade wszystko poświęcone są rozważania zawarte w niniejszym dokumencie. Jest bowiem równocześnie rzeczą jasną, iż tego kapitalnego, z punktu widze-

nia samego człowieka, problemu - problemu, który stanowi podstawowy wymiar jego ziemskiego bytowania i powołania - nie sposób naświetlać inaczej, jak tylko licząc się z pełnym kontekstem współczesności.

Pierwszeństwo pracy

12. Wobec współczesnej rzeczywistości, w której strukturę wpisało się głęboko tyle konfliktów spowodowanych przez człowieka, i w której środki techniczne - owoc ludzkiej pracy - grają rolę pierwszoplanową (wchodzi tu w grę także perspektywa kataklizmu o wymiarach światowych w wypadku wojny przy użyciu środków techniczno-nuklearnych o niewyobrażalnych wręcz możliwościach zniszczenia), należy przede wszystkim przypomnieć zasadę, której Kościół stale nauczał. Jest to zasada pierwszeństwa „pracy” przed „kapitałem”.

Zasada ta dotyczy bezpośrednio samego procesu produkcji, w stosunku do której praca jest zawsze przyczyną sprawczą, naczelną, podczas gdy „kapitał” jako zespół środków produkcji pozostaje tylko instrumentem: przyczyną nadrzędną. Zasada ta jest oczywistą prawdą całego historycznego doświadczenia człowieka.

Kiedy w pierwszym rozdziale Biblii słyszymy, że człowiek ma ziemię czynić sobie poddaną - to słowa te mówią o wszystkich zasobach, jakie kryje w sobie widzialny świat, oddanych do dyspozycji człowieka. Zasoby te jednakże nie mogą służyć człowiekowi inaczej, jak tylko poprzez pracę. Z pracą również pozostaje związany od początku problem własności: jeżeli bowiem człowiek poprzez pracę ma przyswajać sobie i innym te zasoby, jakie kryje w sobie natura, to ma on jako jedyny środek: własną pracę. Aby te zasoby mogły poprzez pracę owocować, człowiek zawłaszcza części różnych bogactw natury: w głębi ziemi, w morzu, na ziemi, w przestrzeni. Zawłaszcza je, czyniąc z nich warsztat swej pracy. Zawłaszcza przez pracę - i dla pracy.

To samo odnosi się do dalszych etapów tego procesu, w którym pierwszym etapem pozostaje zawsze stosunek człowieka do zasobów i bogactw natury. Cały wysiłek poznawczy, zmierzający do odkry-

cia tych bogactw, do określenia różnych możliwości ich wykorzystywania przez człowieka i dla człowieka, uświadamia nam, że wszystko, co w całym dziele produkcji ekonomicznej pochodzi od człowieka, zarówno praca, jak i zespół środków produkcji oraz związana z nimi technika (czyli umiejętność stosowania tych środków w pracy), zakłada owe bogactwa i zasoby widzialnego świata, które człowiek zastaje, ale ich samych nie tworzy. Zastaje je poniekąd gotowe, przygotowane do poznawczego odkrycia i właściwego wykorzystania w procesie produkcji. Na każdym etapie rozwoju ludzkiej pracy człowiek spotyka się z faktem podstawowego obdarowania przez „naturę”, czyli w ostateczności przez Stwórcę. U początku ludzkiej pracy stoi tajemnica stworzenia. To stwierdzenie, przyjęte jako punkt wyjścia, stanowi przewodni wątek niniejszego dokumentu i wypadnie jeszcze rozwinąć go w innej części niniejszej wypowiedzi.

Dalsze rozważanie tego samego problemu musi nas umocnić w przekonaniu o pierwszeństwie pracy ludzkiej w stosunku do tego, co z biegiem czasu przyzwyczajono się nazywać „kapitałem”. Jeżeli bowiem w zakres tego ostatniego pojęcia wchodzi. Oprócz zasobów natury stojących do dyspozycji człowieka, również ów zespół środków, przy pomocy których człowiek przyswaja sobie zasoby natury, przetwarzając je na miarę swoich potrzeb (i w ten sposób poniekąd je „uczłowieczając”), to już tutaj należy stwierdzić, że ów zespół środków jest owocem historycznego dorobku pracy człowieka. Wszystkie środki produkcji, poczynając od najprymitywniejszych, a kończąc na najnowocześniejszych, wypracował stopniowo człowiek: doświadczenie i umysł człowieka. W ten sposób powstały nie tylko najprostsze narzędzia służące uprawie roli, ale także - przy odpowiednim zaawansowaniu nauki i techniki - te najnowocześniejsze i skomplikowane maszyny i fabryki, laboratoria i komputery. Tak więc owocem pracy jest wszystko to, co ma służyć pracy, co stanowi - przy dzisiejszym stanie techniki - jej rozbudowane „narzędzie”.

Owo gigantyczne i potężne narzędzie - zespół środków produkcji - który uważa się poniekąd za synonim „kapitału”,

powstał z pracy i nosi na sobie znamiona ludzkiej pracy. Przy obecnym stopniu zaawansowania techniki, człowiek, który jest podmiotem pracy, chcąc posługiwać się owym zespołem nowoczesnych narzędzi, środków produkcji, musi naprzód przyswoić sobie w sposób poznawczy owoc pracy tych ludzi, którzy owe narzędzia wynaleźli, zaplanowali, zbudowali, ulepszyli i czynią to nadal. Umiejętność pracy, to znaczy sprawczego uczestnictwa w nowoczesnym procesie produkcji - wymaga coraz większego przygotowania, a przede wszystkim odpowiedniego wykształcenia. Oczywiście, jest rzeczą jasną, że każdy człowiek, który uczestniczy w procesie produkcji, choćby spełniał tylko takie rodzaje pracy, do których nie potrzeba szczególnego wykształcenia i osobnych kwalifikacji, jest jednak w tymże procesie produkcji prawdziwym podmiotem sprawczym - podczas gdy zespół narzędzi, choćby sam w sobie najdoskonalszy, jest tylko i wyłącznie narzędziem podporządkowanym pracy człowieka.

Tę prawdę, która należy do trwałego dziedzictwa nauki Kościoła, trzeba stale podkreślać w związku z problemem ustroju pracy, a także całego ustroju społeczno-ekonomicznego. Trzeba podkreślać i uwypatniać pierwszeństwo człowieka w procesie produkcji - prymat człowieka wobec rzeczy. Wszystko to, co mieści się w pojęciu „kapitału” - w znaczeniu zawężonym - jest tylko zespołem rzeczy. Człowiek jako podmiot pracy - bez względu na to, jaką spełnia pracę - człowiek sam jeden jest osobą. Prawda ta posiada zasadnicze i doniosłe konsekwencje.

Ekonomizm i materializm

13. Przede wszystkim w świetle tej prawdy widać jasno, że nie można oddzielać „kapitału” od pracy - i w żaden też sposób nie można przeciwstawić pracy kapitałowi ani kapitału pracy, ani tym bardziej - jak o tym będzie mowa poniżej - przeciwstawić sobie konkretnych ludzi, stojących za tymi pojęciami. Słusznym, to znaczy zgodnym z samą istotą sprawy; słusznym, to znaczy wewnętrznie prawdziwym i zarazem moralnie godziwym może być taki ustrój pracy, który u samych podstaw przewyższa antynomie pracy i kapitału, stara-

jąc się kształtować wedle przedstawionej powyżej zasady merytorycznego i faktycznego pierwszeństwa pracy, podmiotowości ludzkiej pracy oraz jej sprawczego udziału w całym procesie produkcji, i to bez względu na charakter wykonywanych przez pracownika zadań.

Antynomia pracy i kapitału ma swoje źródło nie w strukturze samego procesu produkcji ani też samego procesu ekonomicznego w ogólności. Proces ten bowiem wykazuje wzajemne przenikanie się pracy i tego, co przyzwyczailiśmy się nazywać kapitałem - ich związek nierozzerwalny. Człowiek, pracując przy jakimkolwiek warsztacie, czy stosunkowo pierwotnym, czy też na wskroś nowoczesnym, łatwo może zdać sobie sprawę z tego, że pracą swoją wchodzi w podwójne dziedzictwo - mianowicie w dziedzictwo tego, co jest dane wszystkim ludziom w zasobach natury, oraz tego, co inni przed nim już wypracowali na gruncie tych zasobów, przede wszystkim rozwijając technikę, czyli kształtując zespół coraz doskonalszych narzędzi pracy: człowiek pracując, wchodzi zarazem w ich pracę (por. J 4, 38). Taki obraz warsztatu i procesu pracy ludzkiej bez trudu przyjmujemy, zarówno kierując się rozumem, jak też wiarą, która czerpie światło ze Słowa Boga Żywego. Jest to obraz spójny, ideologiczny i zarazem humanistyczny. Człowiek jest w nim „panem” stworzeń oddanych do jego dyspozycji w widzialnym świecie. Jeśli w procesie pracy odkrywa się jakąś zależność - tu jest to zależność od Dawcy wszystkich zasobów stworzenia, a z kolei zależność od innych ludzi - tych, których pracy i inicjatywom zawdzięczamy poszerzone i ulepszone możliwości swojej pracy. Natomiast u wszystkim tym, co w procesie, produkcji stanowi zespół „rzeczy”, instrumentów, kapitału, możemy tylko twierdzić, że warunkuje pracę człowieka, nie możemy natomiast powiedzieć, że stanowi jakby anonimowy „podmiot” uzależniający człowieka i jego pracę.

Rozbicie tego spójnego obrazu, w którym jest ściśle zachowana zasada prymatu osoby przed rzeczą, zostało dokonane w myśli ludzkiej czasem po długim okresie ukrytego rozwijania się w życiu praktycznym; dokonane zaś w ten sposób,

że praca została oddzielona od kapitału i przeciwstawiona kapitałowi, a kapitał pracy, jakby dwie anonimowe siły, dwa czynniki produkcji zestawione ze sobą w tej samej perspektywie ekonomicznej. W takim stawianiu sprawy zawierał się podstawowy błąd, który można nazwać błędem ekonomizmu, jeśli się weźmie pod uwagę pracę w kategoriach celowości wyłącznie ekonomicznej. Można również i trzeba nazwać ten podstawowy błąd myślenia błędem materializmu, o ile ekonomizm wprost albo pośrednio zawiera przekonanie o pierwszeństwie i nadrzędności tego, co materialne, natomiast to, co duchowe i osobowe (działanie człowieka, wartości moralne itp.) ustawia wprost lub pośrednio na pozycji podporządkowanej w stosunku do rzeczywistości materialnej. Nie jest to jeszcze materializm teoretyczny w pełnym tego słowa znaczeniu, ale jest to już z pewnością materializm praktyczny, który nie tyle siłą przesłanek pochodzących z teorii materialistycznej, ile siłą określonego sposobu wartościowania, a więc pewnej hierarchii dóbr opartej na bezpośrednio większej atrakcji tego, co jako materialne, jest oceniane jako zdolne do zaspokojenia potrzeb człowieka.

Błąd myślenia w kategoriach ekonomizmu szedł w parze z pojawieniem się filozofii materialistycznej i jej rozwojem od postaci najbardziej elementarnej i potocznej (zwanej również materializmem wulgarnym, ponieważ rzeczywistość duchową usiłuje on zredukować do zjawiska niepotrzebnego) aż do fazy zwanej materializmem dialektycznym. Wydaje się jednak, iż dla podstawowego, w ramach niniejszych rozważań, problemu pracy ludzkiej, a w szczególności dla owego oddzielenia i przeciwstawienia „pracy” i „kapitału” jako dwóch czynników produkcji rozpatrywanych w tej samej perspektywie ekonomicznej, ekonomizm miał znaczenie decydujące - i wcześniej zaważył na takim właśnie niehumanistycznym postawieniu tego problemu, aniżeli filozoficzny system materializmu. Niemniej jest rzeczą jasną, że materializm - nawet w swojej postaci dialektycznej - nie jest zdolny dostarczyć myśleniu o pracy ludzkiej dostatecznych i ostatecznych podstaw do tego, ażeby prymat człowieka przed narzędziem-

kapitałem, osoby przed rzeczą, mógł znaleźć w nim właściwy i niepodważalny weryfikację i oparcie. Również i w materializmie dialektycznym człowiek nie jest przede wszystkim podmiotem pracy i sprawcą przyczyną procesu produkcji, ale pozostaje rozumiany i traktowany w zależności od tego, co materialne, jako pewnego rodzaju „wypadkowa” panujących w danej epoce stosunków ekonomicznych, stosunków produkcji.

Oczywiście, że rozważana tutaj antynomia pracy i kapitału - antynomia, w ramach której praca została oddzielona od kapitału i przeciwstawiona mu jako poniekąd równorzędny ontycznie element procesu ekonomicznego - bierze swój początek nie w samej tylko filozofii oraz teoriach ekonomii XVIII stulecia, ale o wiele bardziej jeszcze w całej ekonomiczno-społecznej praktyce tamtych czasów rodzącej się i gwałtownie rozwijającej industrializacji, w której dostrzeżono przede wszystkim możliwość intensywnego pomnożenia bogactw materialnych, czyli środków, a przeoczono cel: czyli człowieka, któremu mają służyć te środki. Ten to właśnie błąd porządku praktycznego ugodził przede wszystkim w pracę ludzką, w człowieka pracy, i wywołał słuszną etycznie reakcję społeczną, o której była już mowa poprzednio. Tenże sam błąd, który posiada już swoją określoną postać historyczną, związaną z okresem pierwotnego kapitalizmu i liberalizmu, może jednak powtarzać się w innych okolicznościach czasu i miejsca, o ile wychodzi się z tych samych założeń myślowych, zarówno teoretycznych, jak też praktycznych. Nie widać innej możliwości radykalnego przezwyciężenia tego błędu, jak tylko przez odpowiednie zmiany, zarówno w dziedzinie teorii, jak i praktyki - zmiany idące po linii zdecydowanego przeświadczenia o pierwszeństwie osoby przed rzeczą, pracy człowieka przed kapitałem jako zespołem środków produkcji.

Praca a własność

14. Przedstawiony tutaj pokrótce proces historyczny, który wprowadził w życie z swojej poprzedniej fazy, jednakże trwa nadal, owszem - rozprzestrzenia się wśród narodów i kontynentów - domaga się naświetlenia z innej jeszcze strony. Jest

jasne, że gdy mowa o antynomii pracy i kapitału, wówczas nie chodzi tylko o abstrakcyjne pojęcia czy też „anonimowe siły” działające w produkcji ekonomicznej. Za jednym i drugim pojęciem stoją ludzie, żywi konkretni ludzie, z jednej strony ci, którzy wykonują pracę, nie będąc właścicielami środków produkcji, z drugiej ci, którzy są przedsiębiorcami i posiadaczami tych środków albo są przedstawicielami właścicieli. Tak więc w całokształt tego trudnego historycznego procesu od początku wchodzi sprawa własności. Encyklika *Rerum novarum* rozważa kwestię społeczną pod kątem tej właśnie sprawy, przypominając i potwierdzając naukę Kościoła o własności, o prawie własności prywatnej, również gdy chodzi o środki produkcji. To samo czyni encyklika *Mater et Magistra*.

Powyższa zasada, jak została ona wówczas przypomniana i jak bywa nauczana przez Kościół, różni się radykalnie od programu kolektywizmu głoszonego przez marksizm, a także na przestrzeni dziesięcioleci, jakie minęły od czasów encykliki Leona XIII, wprowadzonego już w życie w różnych krajach świata. Różni się ona równocześnie od programu kapitalizmu stosowanego w praktyce przez liberalizm i zbudowane na nim ustroje polityczne. W tym drugim wypadku różnica polega na sposobie rozumienia samego prawa własności. Tradycja chrześcijańska nigdy nie podtrzymywała tego prawa jako absolutnej i nienaruszalnej zasady. Zawsze rozumiała je natomiast w najszerszym kontekście powszechnego prawa wszystkich do korzystania z dóbr całego stworzenia: prawo osobistego posiadania jako podporządkowane prawu powszechnego używania, uniwersalnemu przeznaczeniu dóbr.

Prócz tego, własność w nauczaniu Kościoła nigdy nie była rozumiana tak, aby mogła ona stanowić społeczne przeciwieństwo pracy. Jak już uprzednio wspomniano w tym samym tekście, własność nabywa się przede wszystkim przez pracę po to, aby służyła pracy. Odnosi się to w sposób szczególny do własności środków produkcji. Wyodrębnienie ich jako osobnego zespołu: własnościowego po to, aby w formie „kapitału” przeciwstawić go „pracy”, a tym bardziej dokonywać wyzysku pracy, jest przeciwne samej naturze tych środków

oraz ich posiadania. Nie mogą one być posiadane wbrew pracy, nie mogą też być posiadane dla posiadania, ponieważ jedynym prawowitym tytułem ich posiadania - i to zarówno w formie własności prywatnej, jak też publicznej czy kolektywnej - jest, ażeby służyły pracy. Dalej zaś: ażeby służąc pracy, umożliwiały realizację pierwszej zasady w tym porządku, jaką jest uniwersalne przeznaczenie dóbr i prawo powszechnego ich używania. Z tego punktu widzenia, a więc z uwagi na pracę ludzką i powszechny dostęp do dóbr przeznaczonych dla człowieka, nie jest wykluczone również - pod odpowiednimi warunkami - uspołecznianie pewnych środków produkcji. Na przestrzeni dziesięcioleci, które dzielą nas od ukazania się encykliki *Rerum novarum*, nauka Kościoła stale przypominała te wszystkie zasady, sięgając do argumentów sformułowanych w dawniejszej o wiele tradycji, a więc np. do znanych argumentów Summy św. Tomasza.

W niniejszej wypowiedzi, która ma za główny temat pracę ludzką, wypada potwierdzić cały ten wysiłek, przez który nauka Kościoła o własności starała się i zawsze stara zabezpieczyć prymat pracy, a przez to samo właściwą człowiekowi podmiotowość w życiu społecznym, a zwłaszcza w dynamicznej strukturze całego procesu ekonomicznego. Z tego punktu widzenia nadal pozostaje rzeczą nie do przyjęcia stanowisko „szytywnego” kapitalizmu, który broni wyłącznego prawa własności prywatnej środków produkcji jako nienaruszalnego „dogmatu” w życiu ekonomicznym. Zasada poszanowania pracy domaga się tego, ażeby prawo to było poddawane twórczej rewizji tak w teorii, jak i w praktyce. Jeśli bowiem prawdą jest, że kapitał jako zespół środków produkcji jest zarazem dziełem pracy pokoleń, to prawdą jest również, że tworzy się on stale dzięki pracy wykonywanej przy pomocy tego zespołu środków produkcji jakby przy wielkim warsztacie, przy którym pracuje dzień po dniu obecne pokolenie ludzi pracy. Chodzi tu oczywiście o różne rodzaje tej pracy, nie tylko o tak zwaną pracę fizyczną, ale także o wieloraką pracę umysłową, od koncepcyjnej do kierowniczej.

W tym świetle nabierają wymowy szczególnej słuszności liczne propozycje

wysuwane przez przedstawicieli katolickiej nauki społecznej, a także przez sam Nauczycielski Urząd Kościoła⁸. Są to propozycje mówiące o współwłasności środków pracy, o udziale pracowników w zarządzie lub w zyskach przedsiębiorstw, o tak zwanym akcjonariacie pracy itp. Niezależnie od konkretnej stosowalności tych różnych propozycji, jasną pozostaje rzeczą, iż uznanie właściwej i pracy i człowieka pracy w procesie produkcji domaga się różnych adaptacji w zakresie samego prawa własności środków produkcji - i to biorąc pod uwagę nie tylko sytuacje dawniejsze, ale przede wszystkim tę rzeczywistość i problematykę, jaka się wytworzyła w drugiej połowie bieżącego stulecia, w związku z tak zwanym Trzecim Światem oraz powstaniem wielu nowych niezależnych państw, zwłaszcza - ale nie tylko - w Afryce, na miejscu dawnych obszarów kolonialnych.

Jeśli więc stanowisko „szytywnego” kapitalizmu w dalszym ciągu domaga się rewizji w celu dokonania reformy pod kątem jak najszerzej rozumianych praw człowieka związanych z jego pracą, to z tego samego punktu widzenia należy stwierdzić, że owych tak bardzo pożądanых i wielorakich reform nie można dokonać przez apriorycznie pojętą likwidację własności prywatnej środków produkcji. Wypada bowiem zauważyć, że proste odebranie owych środków produkcji (kapitału) z rąk ich prywatnych właścicieli nie jest wystarczające do ich uspołecznienia w sposób zadowalający. Środki te przestają być prywatną własnością pewnej grupy społecznej - właśnie owych prywatnych posiadaczy, aby stać się własnością zorganizowanego społeczeństwa i podlegać pod bezpośredni zarząd i wpływ pewnej grupy osób - tych mianowicie, które mimo że ich nie posiadają na własność, lecz sprawując władzę w społeczeństwie, dysponują nimi na skalę gospodarki całego społeczeństwa lub też w skali bardziej lokalnej.

Ta grupa zarządzająca i dysponująca może wywiązywać się ze swoich zadań w sposób zadowalający z punktu widzenia prymatu pracy, ale może zadania te spełniać źle, broniąc równocześnie dla siebie monopolu zarządzania i dysponowania środkami produkcji, i nie cofając się nawet przed naruszaniem owych zasadniczych

praw człowieka. Tak więc samo przejęcie środków produkcji na własność przez państwo o ustroju kolektywistycznym nie jest jeszcze równoznaczne z „uspołecznieniem” tejże własności. O uspołecznieniu można mówić tylko wówczas, kiedy zostanie zabezpieczona podmiotowość społeczeństwa, to znaczy, gdy każdy na podstawie swej pracy będzie mógł uważać siebie równocześnie za współgospodarza wielkiego warsztatu pracy, przy którym pracuje wraz ze wszystkimi. Droga do osiągnięcia takiego celu mogłaby być droga połączenia, o ile to jest możliwe, pracy z własnością kapitału i powołania do życia w szerokim zakresie organizmów pośrednich o celach gospodarczych, społecznych, kulturalnych, które cieszyłyby się rzeczywistą autonomią w stosunku do władz publicznych; dążyłyby one do sobie właściwych celów poprzez lojalną wzajemną współpracę, przy podporządkowaniu wymogom wspólnego dobra, i zachowałyby formę oraz istotę żywej wspólnoty, to znaczy takich organizmów, w których poszczególni członkowie byłiby uważani i traktowani jako osoby, i pobudzani do aktywnego udziału tychże organizmów⁹.

Argument „personalistyczny”

15. Tak więc zasada pierwszeństwa pracy przed kapitałem jest postulatem należącym do porządku moralności społecznej, który to postulat posiada swoje kluczowe znaczenie zarówno w ustroju zbudowanym na zasadzie prywatnej własności środków produkcji, jak też w ustroju, w którym prywatna własność tych środków została nawet w sposób radykalny ograniczona. Praca w jakimś sensie jest nierozłączna od kapitału i nie przyjmuje w żadnej postaci owej antynomii, czyli rozłączenia i przeciwstawienia w stosunku do środków produkcji, jakie zaciążyło nad życiem ludzkim ostatnich stuleci w rezultacie założeń wyłącznie ekonomistycznych. Jeżeli człowiek pracuje przy pomocy zespołu środków produkcji, to równocześnie pragnie, aby owoce tej pracy służyły jemu i drugim oraz ażeby w samym procesie pracy mógł występować

jako współodpowiedzialny i współtwórca warsztatu, przy którym pracuje.

Rodzą się z tego pewne szczegółowe uprawnienia pracujących, które odpowiadają obowiązkowi pracy. Będzie o tym mowa poniżej. Ale już tutaj trzeba ogólnie podkreślić, że człowiek pracujący pragnie nie tylko należytej za swą pracę zapłaty, ale także uwzględnienia w samym procesie produkcji takich możliwości, ażeby mógł mieć poczucie, że pracując nawet na wspólnym, pracuje zarazem „na swoim”. To poczucie zostaje w nim wygaszone w systemie nadmiernej biurokratycznej centralizacji, w której człowiek pracujący czuje się raczej trybem w wielkim mechanizmie, poruszającym odgórnie, na prawach bardziej zwykłego narzędzia produkcji, niż prawdziwego podmiotu pracy obdarzonego własną inicjatywą. Nauka Kościoła zawsze wyrażała to najgłębsze przekonanie, że praca ludzka odnosi się nie tylko do ekonomii, ale ma także, a nawet przede wszystkim wartości osobowe. Sam zaś system ekonomiczny i proces produkcji zyskuje na tym, gdy te właśnie wartości osobowe są w pełni respektowane. Zdaniem św. Tomasza z Akwinu¹⁰, ta przede wszystkim racja przemawia za prywatnym posiadaniem również samych środków produkcji. Jeżeli przyjmujemy, że z różnych uzasadnionych motywów mogą istnieć wyjątki od zasady własności prywatnej - co więcej, jeśli w naszej epoce jesteśmy świadkami wprowadzania w życie ustroju własności „uspołecznionej” - to jednak argument personalistyczny nie traci swojej mocy zarówno zasadniczej, jak i praktycznej. Każde celowe i owocne uspołecznienie środków produkcji musi uwzględniać ten argument. Należy uczynić wszystko, aby człowiek również i w takim systemie mógł zachować poczucie, że pracuje „na swoim”. W przeciwnym razie muszą powstawać w całym procesie ekonomicznym nieobliczalne straty - i to nie tylko straty ekonomiczne, ale przede wszystkim straty w człowieku.

- *Wybór – Jacek Rybicki, Sekretarz KK NSZZ „Solidarność”*

KAMPANIA GODNA PRACA - GODNA EMERYTURA

Godna praca – godna emerytura - to hasło przewodnie kolejnej kampanii NSZZ „Solidarność”. Związek upominał się o godziwe wynagrodzenie. Kampania ma wykazać, że bezpieczna i godziwie wynagradzana praca warunkuje godną emeryturę i ma bezpośredni wpływ na rozwój gospodarczy.

W przyjętej uchwale Związek podkreślił, że popyt wewnętrzny inspirowany przez systematyczny wzrost wynagrodzeń przyczynia się do rozwoju społecznego. Zaznaczono także, że zdecydowana większość emerytów ma minimalne emerytury, które nie zabezpieczają godnego życia.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” będzie kontynuować działania na rzecz: godnej pracy, wzrostu płac oraz rozwiązań systemowych w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

Według danych GUS co dziesiąty pracujący otrzymuje wynagrodzenie na poziomie płacy minimalnej. A przyjęty w Polsce system emerytalny uzależnia przyszłą emeryturę od od wysokości składki. Niskie zarobki na pewno nie zagwarantują godnego życia przyszłym emerytom.

UCHWAŁA KK nr 16/08 ws. kampanii "Godna praca - godna emerytura"

Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" realizując Deklarację Programową postanawia rozpocząć kampanię "Godna praca - godna emerytura". Celem kampanii jest podkreślenie, że praca bezpieczna i godziwie wynagradzana warunkuje godną emeryturę i ma bezpośredni wpływ na trwały rozwój gospodarczy.

Komisja Krajowa podkreśla, że popyt wewnętrzny inspirowany przez systematyczny wzrost wynagrodzeń przyczynia się do rozwoju gospodarczego. Rozwojowi sprzyjają też inwestycje w bezpieczeństwo i wykształcenie pracownika oraz tworzenie systemu minimalizującego bezrobocie i wspierającego aktywność na rynku pracy coraz większej ilości osób.

KK jednocześnie podkreśla, że znakomita większość emerytów w Polsce żyje z minimalnych emerytur nie zabezpieczających godnej egzystencji.

W związku z tym Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" będzie kontynuować działania na rzecz:

- godnej pracy,
- wzrostu płac,
- rozwiązań systemowych w dziedzinie ubezpieczeń społecznych.

Komisja Krajowa w ramach akcji "Godna praca - godna emerytura" zorganizuje kampanię informacyjną oraz manifestację Związku w Warszawie w dniu 29 sierpnia br.

Uzasadnienie:

Godna praca zgodnie z Rezolucją Parlamentu Europejskiego to priorytet polityki społeczno-gospodarczej państwa poprzez szczególne położenie nacisku na tworzenie miejsc pracy o dobrej jakości, poszanowanie podstawowych praw pracowników wszystkich kategorii, zwiększenie ochrony socjalnej oraz promowanie dialogu społecznego.

Gospodarka potrzebuje wyższego wzrostu płac w celu zwiększenia konsumpcji gospodarstw domowych a więc w celu zastąpienia krótkoterminowego sukcesu gospodarczego opartego na wroście eksportu i inwestycji wzrostem długoterminowym, trwałym i posiadającym solidne podstawy. Mimo szybkiego wzrostu płac w ostatnich dwóch latach, Polacy wciąż

mało zarabiają - wynika z najnowszych danych GUS. Co dziesiąty otrzymuje wynagrodzenie na poziomie płacy minimalnej, a najwięcej osób zarabia niespełna 1,5 tys. zł brutto.

Niskie płace są powodem nie tylko emigracji, ale także tego, że wiele osób pozostaje biernych zawodowo z powodu wieloletnich zaniedbań publicznych służb zatrudnienia i braku reform w dziedzinie kształcenia ustawicznego i podnoszenia kwalifikacji.

W przyjętym w Polsce systemie zabezpieczenia emerytalnego zastosowano zasadę ścisłej zależności między płaconą składką a wymiarem późniejszego świadczenia. Niskie zarobki powodują więc uzasadnione frustracje pracujących z powodu obaw o wysokość zabezpieczenie materialnego na starość.

Komisja Krajowa opowiada się za aktywną polityką państwa, samorządów i pracodawców na rynku pracy, która inwestuje w ludzi poprzez dostosowanie systemów kształcenia i szkolenia do oczekiwań indywidualnych skoordynowanych z potrzebami pracodawców oraz rozwój i promowanie kształcenia ustawicznego, szczególnie dla grup w trudnej sytuacji, ale także za zapewnieniem osobom starszym odpowiedniej ochrony społecznej, będącej elementem godnej pracy.

Musi istnieć odpowiednia zależność (korelacja) systemu podatkowego, godziwego wynagrodzenia za pracę, aby system zabezpieczenia społecznego był wydajny oraz zrównoważony i dostarczał wsparcia w postaci gwarantowanego dochodu.

DZIAŁ DS. POLITYKI SPOŁECZNEJ

WSKAŹNIKI GUS

Wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w maju 2008 r.

Wyszczególnienie	V 2008			I-V 2008
	XII 2007=100	V 2007=100	IV 2008=100	I-V 2007=100
O G Ó Ł E M	102,6	104,4	100,8	104,1
Żywność, napoje bezalkoholowe i alkoholowe oraz wyroby tytoniowe	103,2	106,8	101,0	106,9
Żywność i napoje bezalkoholowe	103,6	107,0	101,2	107,2
Napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe	101,3	106,0	100,4	105,7
Odzież i obuwie	96,0	93,5	99,9	92,9
Mieszkanie	105,5	107,5	101,3	106,3
Użytkowanie mieszkania i nośniki energii	106,8	109,0	101,6	107,5
w tym nośniki energii	107,3	109,8	102,4	106,8
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	101,0	102,0	100,2	102,0
Zdrowie	101,9	103,4	100,4	103,3
Transport	101,0	104,1	100,9	105,7

w tym paliwa do prywatnych środków transportu	100,7	107,0	102,6	110,6
Łączność	100,3	98,3	100,0	98,3
Rekreacja i kultura	100,7	98,2	100,2	98,0
Edukacja	101,0	103,2	100,0	103,1
Restauracje i hotele	103,0	106,0	100,6	105,5
Inne towary i usługi	101,6	102,2	100,2	101,7

Przeciętne zatrudnienie i wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw¹ w maju 2008 r.

Wyszczególnienie	V 2008			I-V 2008
	w liczbach bezwzględnych	IV 2008 =100	V 2007 = 100	I-V 2007=100
Sektor przedsiębiorstw				
Zatrudnienie w tys.	5389,8	100,0	105,4	105,8
Przeciętne wynagrodzenie ogółem (brutto) w zł	3069,43	97,8	110,5	111,7
w tym bez wypłat z zysku	3066,16	97,8	110,5	111,8

Mieszkania oddane do użytkowania^{a)} I-V 2008 r.

Formy budownictwa	2008				
	V			I-V	
	liczba mieszkań	V 2007=100	IV 2008 =100	liczba mieszkań	I-V 2007= 100
Ogółem	10656	126,7	87,3	57777	130,9
Spółdzielcze	416	67,6	78,8	2976	91,4
Indywidualne	4841	94,9	83,4	29036	112,1
Przeznaczone na sprzedaż lub wynajem	4819	236,7	90,1	23447	184,7
Pozostałe ^{b)}	580	88,4	109,8	2318	101,6

a) Dane meldunkowe - mogą ulec zmianie po opracowaniu sprawozdań kwartalnych.

b) Zakładowe, komunalne, społeczne czynszowe.

Załączony wykres przedstawia rozkład liczby mieszkań oddanych do użytkowania w poszczególnych miesiącach lat 2004 - 2008.

• **Źródło GUS**

DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM

KOMITET MONITORUJĄCY SPO ROZWÓJ ZASOBÓW LUDZKICH

XV posiedzenie Komitetu Monitorującego SPO Rozwój Zasobów Ludzkich odbyło się 2 czerwca br. z udziałem Komitetu Monitorującego Program Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL pod kierownictwem wicemistra rozwoju regionalnego Jarosława Pawłowskiego.

Głównym tematem obrad Komitetów były sprawozdania z realizacji programów za rok 2007. W 2007 r. w ramach priorytetu 1. i 2. SPO RZL wsparciem objęto 549,1 tys. osób (od początku programu objęto pomocą ponad 1 463, 3 tys. osób, a razem z PIW EQUAL – ponad 2 mln.). Wśród objętych pomocą najwięcej beneficjentów było w działaniu 2.3 (ponad 450 tys. osób), 1.2. (ponad 340 tys.), 1.3. (ponad 289 tys.). Dominowali bezrobotni (47%) dla których udzielono pomocy w poszukiwaniu pracy, pośrednictwie zawodowym, pośrednictwie pracy i szkoleniach. Ponadto 200 tys. wspartych to byli mieszkańcy wsi. 158 tys. przedsiębiorców, głównie małych i średnich oraz mikro to beneficjenci SPO RZL. Pomocy udzielono także 97,1 tys. instytucjom, głównie szkołom i jednostkom kształcenia ustawicznego. Największy udział w tworzeniu miejsc pracy wykazał SPO WKP (57%), ZPO RR (21%) i SPO RZL (17%).

Od początku realizacji SPO RZL w ramach priorytetu 1. pomocą objęto ponad 853 tys. osób w tym 7,2 tys. pracowników urzędów pracy (dz. 1.1) 341,3 tys. młodych (dz. 1.2) 289,4 tys. długotrwale bezrobotnych (dz. 1.3) 51,3 tys. osoby niepełnosprawne (dz.1.4) 51,4 tys., osób z grup szczególnego ryzyka (dz. 1,5) 53,9 tys. kobiet (dz.1.6). Wszystkie zaplanowane wskaźniki produktu, rezultatu i oddziaływania przekroczone, co nie oznacza, że nie można było więcej i lepiej.

Nie uzyskałem odpowiedzi na pytanie, ile osób przeszkolono w zakresie wdrażania standardów usług, ilu osobom odmówiono tych usług i ile utworzono miejsc pracy w ramach priorytetu 1. w tym miejsc pracy subsydiowanych?

Z innych głosów należy zwrócić uwagę na powtarzające się informacje o brakach kadrowych na wszystkich szczeblach zarządzania projektami.

Według stanu na koniec 2007 w ramach SPO RZL zatwierdzono do realizacji ponad 4 tys. projektów o wartości dofinansowania z EFS ponad 5 814,6 mln PLN (co stanowi 109,8% alokacji finansowej na lata 2004-06).

Dla SPO RZL zaprojektowano na poziomie działań 14 wskaźników produktu. Do końca 2007 r. 6 wskaźników przekroczyło wartość docelową.

Niski stopień realizacji wskaźnika zatrudnienia kobiet dz. 1.6 wynika z bardzo małego zainteresowania pracodawców szkoleniem kobiet i małym wsparciem ze strony jednostek samorządu terytorialnego.

Komitet zatwierdził wykonanie sprawozdania SPO RZL za rok 2007 podobnie jak sprawozdanie z PW EQUAL (którego nie omawiam, wobec nieobecności przedstawiciela NSZZ Solidarność” na posiedzeniu).

SPO RZL jest jednym z najsprawniej wdrażanych programów Narodowego Planu Rozwoju 2004-06, o czym świadczy wysoki poziom zakontraktowanych środków, dynamika płatności i osiągane wskaźniki postępu rzeczowego.

W toku obrad Barbara Sadowska (FPW „Barka”) przedstawiła rezultaty autorskiego programu „Ekonomii społecznej w praktyce” – mechanizm budowania partnerstwa lokalnego, edukacja liderów i part-

nerów lokalnych na rzecz ekonomii społecznej, programy dla wykluczonych w klubach integracyjnych, oraz model centrum ekonomii społecznej.

Na koniec zaproszono wszystkich na ogólnopolską konferencję „Europejski Fundusz Społeczny – warto inwestować w człowieka” poświęconej dobrym praktykom

zrealizowanym z pomocą EFS w Warszawie w dniu 23 czerwca br.

Posiedzenie zakończono szkoleniem w zakresie polityki równych szans w EFS.

• *Jacek Smagowicz*

KOMITET MONITORUJĄCY NARODOWY PLAN ROZWOJU / PODSTAWY WSPARCIA WSPÓLNOTY 2004 – 06

XII posiedzenie Komitetu Monitorującego NPR/PWW 2004-06 odbyło się 4 czerwca 2008 r. pod przewodnictwem wiceminister rozwoju regionalnego Hanny Jahns, z udziałem przedstawicieli Komisji Europejskiej pod przewodnictwem Manfreda Beschela.

Głównym punktem obrad było sprawozdanie z realizacji Narodowego Planu Rozwoju w roku 2007. W sprawozdaniu odnotowano dynamikę pozytywnych tendencji rozwoju gospodarczego i wzrost zatrudnienia (co jest zasługą rządu J.Kaczyńskiego i realizacją głównego celu odnowionej Strategii Lizbońskiej). Do końca 2007 r. umowami objęto ponad 85 tys. projektów, których łączna wartość przekroczyła 107% alokacji przyznanej Polsce na lata 2004-06. Według stanu na koniec 2007r. w ramach 7 projektów zakończono ponad 65,4 tys. projektów (79% ogółu projektów) o wartości zrealizowanej ponad 11 mld zł. (36% wszystkich projektów).

Dla 7 programów operacyjnych NPR określono 328 wskaźników produktu. Blisko połowa wskaźników osiągnęła do końca 2007 r. wartości zbliżone do docelowych lub je znacząco przekroczyła. W 2007 nastąpił postęp w realizacji wskaźników, które przyczyniają się do rozwoju zatrudnienia, zasobów ludzkich, polityki regionalnej. Projekty zrealizowane do końca 2007 r. przyczyniły się do objęcia wsparciem z EFS ponad 2 mln osób (głównie SPO RZL, ZPO RR, EQUAL).

Z form wsparcia skorzystało 447 tys. osób (dz. 2.3. SPO RZL – kształcenie

kadr), 341.5 tys. (dz. 1.2. – młodzież), 289,7 tys. osób (dz.1.3. – przeciwdziałanie długotrwałemu bezrobociu). Najliczniejszą grupę stanowiły osoby bezrobotne (48%) i osoby zatrudnione (35,7%).

W ramach priorytetu 1. i 2. SPO RZL ze wsparcia skorzystało 160 tys. przedsiębiorstw i 112 tys. instytucji edukacji. Stypendiami objęto prawie 345 tys. uczniów i studentów. Wsparto ponad 770 przedsiębiorstw dzięki czemu utworzono prawie 130 tys. nowych miejsc pracy.

W roku 2007 refundowano ze środków Funduszy Strukturalnych wydatki w wysokości 11 273 mln zł. (52% środków strukturalnych wypłaconych od uruchomienia projektów).

W toku debaty zgłosiłem wnioski o:

- Większe preferencje dla projektów i środków z terenów Polski wschodniej,
- Obejmujące szkoleniami i zatrudnieniem osoby 50+,
- Powracających z emigracji zarobkowej,
- Większej liczby szkoleń i wsparcia dla pracowników i pracodawców mikro,
- Utworzenie zintegrowanego systemu danych, by można podać ile utworzono miejsc pracy corocznie i za lata 2004-04 a także, ile ich będzie w latach 2007-13.

Przedstawiciele Komisji Europejskiej stwierdzili, że wykorzystanie funduszy strukturalnych przez Polskę jest znacznie lepsze niż oczekiwano. Plusem jest fakt, że ponad 50% środków zostało wydanych dla

realizowania celów Strategii Lizbońskiej. Pożądane jest przedyskutowanie kwestii dotyczących realizacji Strategii Lizbońskiej w programach operacyjnych realizowanych w ramach NPR 2004-06. Jest to bardzo ważne zwłaszcza, że w Polsce jest obecnie realizowanych 30 strategii sektorowych przyjętych w latach 2000-07 zgodnych ze Strategią Rozwoju Kraju 2007-15. Większość z nich wymaga aktualizacji. To zadanie dla sekretariatów krajowych branż NSZZ „Solidarność”.

Sprawozdanie (bardzo obszerne) przyjęto w consensu. Następnie Komitet przyjął informację z prac Komitetu Monitorującego i pięciu podkomitetów za rok 2007, a także w zakresie stopnia realizacji wskaźników produktu w ramach poszczególnych programów NPR. Burmistrz Strzelc Opolskich przedstawił efekty realizacji poli-

tyki spójności UE w wymiarze lokalnym. Zapoznano się także z kategorią zagrożeń we wdrażaniu końcówki programów operacyjnych, co było wstępem do informacji na temat stanu przygotowań do zamknięcia pomocy z funduszy strukturalnych UE na lata 2004-06.

Członkom Komitetu obiecano kilka raportów z badań o zakresie pomocy z EFS z rozłożeniem danych na poszczególne województwa. Na dzień posiedzenia Polska zajmowała piąte miejsce w zakresie wykorzystania funduszy strukturalnych. Nowe rozdanie finansowe czyni z Polski lidera. Dobrze by było by realizacja Narodowej Strategii Spójności na lata 2007-13 (NSRO) tę pozycję utrzymała.

• *Jacek Smagowicz*

POLITYKA MIGRACYJNA

Sz. Pan
Rafał Baniak
Podsekretarz Stanu
Ministerstwa Gospodarki
Warszawa
WZB/80/08

Dotyczy: DAP-I-073-14-AK/8

W odpowiedzi na Wasze zapytanie przekazuję do wykorzystania Stanowisko Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Nr 9/07 ws. braku strategii państwa przeciwdziałania emigracji i imigracji pracowników z 20 czerwca 2007 r. (załącznik). Stanowisko to zostało przekazane podsekretarzowi stanu MPiPS Kazimierzowi Kuberskiemu 29 czerwca 2007 r., który w odpowiedzi wg pisma DMJ-III-76-2-3-MJS/07 poinformował, że główne tezy stanowiska, takie jak:

- Potrzeba stworzenia w Polsce całościowej i aktywnej polityki migracyjnej,
- Jej uzupełniający charakter w stosunku do priorytetowego zadania, jakim jest dążenie do poprawy sytuacji na rodzimym rynku pracy i rozwój zasobów ludzkich,
- Walka z patologiami w zatrudnianiu cudzoziemców w Polsce, jak zatrudnianie nielegalne lub praca poniżej obowiązujących standardów, są spójne z polityką Rządu RP.

Mam nadzieję, że dotyczy to Pańskiego Rządu również.

W zakresie przesłanej informacji na temat dyskusji w zakresie polityki migracyjnej przedkładał poniższe uwagi:

1. Partnerom społecznym nie są znane efekty prac Międzyresortowego Zespołu ds. Migracji powołanego 14 lutego 2007 r. przez Prezesa Rady Ministrów.
 - 1.1. Jest to spowodowane faktem, że wbrew regulaminowi prac Zespołu ds. Migracji nie są zapraszani przedstawiciele NSZZ „Solidarność” (wbrew obietnicom K.Kuberskiego wyrażonym zarówno na posiedzeniu Naczelnej Rady Zatrudnienia jak i w korespondencji (jw.).
 - 1.2. W rezultacie, mimo zapowiedzi Krajowego Programu Reform 2005-08 i corocznych Krajowych Planów Działań na Rzecz Zatrudnienia w dalszym ciągu nie ma strategii państwa wobec zjawisk migracyjnych, natomiast trwa gabinetowa debata nad założeniami do tej strategii.
 - 1.3. Ten fakt, o braku wiedzy o pracach Zespołu ds. Migracji po-

twierdza pismo MPiPS departamentu Rynku Pracy z 15 maja 2008 (pkt. 5, 7, 1, 12, 2, 5).

2. Podzielamy obawy co do zagrożeń związanych z nielegalną migracją i transgraniczną przestępczością z krajów azjatyckich. Dlatego uważamy, że w tym zakresie winna zaistnieć wspólnotowa (unijna) polityka, uzupełniająca polskie wysiłki przeciwdziałające tym zjawiskom.

- 2.1. Równocześnie należy rzeczywiście przeciwdziałać pracy nielegalnej, nielegalnemu zatrudnianiu się i zatrudnianiu i stąd należy wzmacniać m.in. Państwową Inspekcję Pracy a nie osłabiać jej kompetencję, co się dzieje obecnie. Dla nielegalnych procederów zero tolerancji.

- 2.2. Obok współpracy w dziedzinie readmisji, należy utworzyć zintegrowany system danych o migracjach azjatyckich, sprawdzony do poziomu gmin w celu monitorowania rzeczywistego braku rąk do pracy, by nie ulegać interesom określonych lobby gospodarczych a pytać o zdanie lokalne społeczności (rady zatrudnienia). Wariantem może być tworzenie europejskiego systemu danych, którego elementem będą dane z Polski.

- 2.3. W zakresie zatrudniania specjalistów ze wschodu należy jak najszybciej wprowadzić w życie wniosek UE dotyczący dyrektywy Rady ws. warunków wjazdu i pobytu obywateli krajów trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji 2007/0228/CNS, a także dyrektywę Rady 2003/109/WE z 25.11.2003 dotyczące statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi.

- 2.4. Pilnie należy wdrożyć wniosek KE dotyczący dyrektywy Rady ws. procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli

krajów trzecich, pobytu i pracy oraz ws. wspólnego zbioru praw dla pracowników 2007/0229/CNS.

- 2.5. Powinna być wspólna europejska polityka wiz i azylu.

3. Jeżeli wg. Informacji rozwiązywania rządowe mają uwzględniać obecność imigrantów w polskim życiu społecznym i gospodarczym w długiej perspektywie, to wcześniej należy zabezpieczyć bazę socjalną, kadry, środki w ramach programu integracji (który nie istnieje).

- 3.1. Dla migrantów wschodnich należy zapewnić warunki socjalne, zatrudnieniowe, płacowe, zabezpieczenie społeczne, edukację jak dla pracowników polskich. Nie wyrażamy zgody na obozy pracy, wydłużony czas pracy, obniżoną dniówkę. Do tych problemów musimy podejść w duchu solidarności.

- 3.2. Obserwacja migracji w krajach Starej Europy pokazuje, że mimo ogromnych środków na integrację społeczną, tysiące migrantów żyje w gettach, slumsach, w gangach, w kulturze przemocy. Tej „kultury” nie można przenieść na terytorium RP.

- 3.3. Dlatego w chwili obecnej nie wyrażamy zgody na zatrudnianie niskokwalifikowanych pracowników i ściągnięcie do Polski ich rodzin. Zrujnuje to polską pomoc społeczną.

4. Mając doświadczenie do funduszy strukturalnych w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-13 należy wspierać polskich przedsiębiorców, promować polskich przedsiębiorców, zatrudniających polskich pracowników, polskich bezrobotnych, repatriantów, azylantów i legalnych imigrantów.

- 4.1. Należy ukonkretnić i upublicznić zapowiadaną przez rząd RP akcję „Powrót” w celu pomocy polskim emigrantom z wysp brytyjskich i krajów zachodnich.

5. Należy bezwzględnie przestrzegać wszystkich dyrektyw Rady WE m.in. w zakresie równego traktowania w zakresie zatrudniania i pracy (2000/78/WE), czy przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terenie UE (2007)249, komunikatu UE ws. zaostrzenia walki z pracą nie zgłoszoną COM/2007/628, komunikatu UE ws. badania powiązań między migracją legalną a nielegalną COM/2004/412, Zielonej Księgi ws. podejścia UE do zwiększania migracji ekonomicznej COM/2004/811, komunikatu UE plan polityki w dziedzinie legalnej migracji COM/2005/669.

5.1. Należy wdrożyć w życie ratyfikację Konwencji MOP 181 dotyczącej prywatnych biur poszukiwania pracy wraz z zaleceniem Nr 188,

5.2. W trybie pilnym należy wdrożyć Konwencję MOP 97 i 143 dotyczące migrantów,

5.3. Należy przestrzegać art. 19 Europejskiej Karty Społecznej,

5.4. Należy przestrzegać w tym zakresie postanowień Europejskiej Karty Praw Podstawowych.

6. Zanim powstanie strategia państwa wobec zjawisk migracyjnych wnioski o każde większe otwarcie polskiego rynku pracy winny być poprzedzone zmonitowaniem sytuacji, oraz publiczną debatą na szczeblu lokalnym.

7. Rząd RP może liczyć na dialog z NSZZ „Solidarność” w kwestiach legalnego zatrudnienia obywateli z krajów trzecich w oparciu o poszanowanie interesów polskich przedsiębiorców, pracowników a także imigrantów zgodnie z polskimi, europejskimi i mopowskimi standardami, zgodnie z poszanowaniem człowieka.

8. Na koniec pytanie. Dlaczego informacja preferuje już firmy chińskie przy budowie infrastruktury sportowej i transportowej? Czy europejską infrastrukturę zbudowali Chińczycy?

9. Jeszcze raz zachęcam do zapoznania się ze stanowiskiem KK NSZZ „Solidarność” Nr 9/07 z 20.06.2007r.

• Jacek Smagowicz

NACZELNA RADA ZATRUDNIENIA

Z udziałem wiceminister pracy Czesławy Ostrowskiej odbyło się posiedzenie Naczelnej Rady Zatrudnienia 24 kwietnia 2008 r. poświęcone prezentacji programu „Solidarność pokoleń – działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”.

W toku debaty przypomniałem, że zasadą państwa polskiego jest pełne zatrudnienie. Promocją zatrudnienia i aktywizacją bezrobotnych oprócz wyspecjalizowanych służb ministra pracy, publicznych służb zatrudnienia i agencji zatrudnienia zajmuje się 2560 instytucji pozarządowych a w ciągu ostatniego roku odsetek bezrobotnych w wieku 50+ wzrósł o 2,5% do poziomu 21,7%, a długotrwale bezrobotnych do 64,9% (według stanu na koniec lutego br.). Debatą nad programem 50+ w tej sali trwa od 2002 r. a jej efektem było objęcie aktywizacją 1480 osób w 12 projek-

tach realizowanych przez powiatowe urzędy pracy!! Zapytałem ile miejsc pracy powstanie za kwotę 1,8 mld euro zaangażowaną w program 50+?

Zacytowałem słowa prof. Czaplińskiego, że dziś edukacja prowadzona przez wyścig szczurów zabija zasadę solidarności. Należy wychowywać, zapisane w tytule programu pokolenia, do życia w zasadzie solidarności.

Przytoczyłem słowa Wiceministra rozwoju regionalnego, który powiedział, że pozycja osób po 50 roku życia zależy w znacznym stopniu od pracodawców. Zauważyłem także, że ani KDZ na 2007 r. ani na 2008 r. nie przewiduje żadnych działań na rzecz osób 50+. Ta sytuacja na rynku pracy powoduje, że trzeba iść na emeryturę, bo świadczenie jest pewne a praca nie.

Od wielu lat ma miejsce w różnych firmach sytuacja taka, że odejście starszego pracownika oznacza praktycznie likwidację stanowiska pracy a nie pracę dla młodego. Stwierdziłem, że takiej sytuacji nie ma tam, gdzie negocjuje się corocznie miejsca pracy ze związkami zawodowymi.

Zwróciłem uwagę na informację w programie mówiącą, że zasiłki i świadczenia przedemerytalne spadają od 2004 r. a tymczasem pijar rządowy mówi jak duże są koszty. Zapytałem jaki jest koszt dopłacania przez społeczeństwo do emerytur esbeckich, bo w wykazie do programu są tylko emerytury kolejarzy, nauczycieli czyli osób nisko uposażonych. Konkludując, że program 50+ będzie fantastyczny, ale bez

próby obejścia partnerów społecznych, którym przy okazji programu każe się zrezygnować z prawa do wypracowanych wcześniejszych emerytur.

Przekazałem uwagi omówione na posiedzeniu Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” 20 kwietnia 2008 r. (załącznik).

W ostatnim punkcie omówiono zagadnienia związane z działalnością spółdzielni socjalnych zmuszając mnie do postawienia pytania o:

- zwiększenie zakresu poręczeń i pożyczek dla potencjalnych spółdzielców
- Zmiany polityki banków
- Przyczyny upadku wielu spółdzielni.

Załącznik: uwagi J.Smagowicz dot. Programu MPiPS Solidarność pokoleń – Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+

**Uwagi Jacka Smagowicza
dotyczące Programu MPiPS Solidarność pokoleń – Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+**

Negatywnie opiniuję projekt programu Solidarność pokoleń – Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+, w przedłożonej wersji.

- 1) Projekt programu sformułowany jest bardzo ogólnie, nie zawiera konkretnych rozwiązań w zakresie polepszenia sytuacji osób w wieku 50+. Program musi mieć charakter szczegółowy szczególnie w postaci mapy drogowej – ile osób 50+?, gdzie? (branże, sektory, zakłady) utrzyma się w zatrudnieniu, a ile osób 50+ powróci na rynek pracy i jaki to przyniesie bilans netto. Aktualny projekt tych danych nie zwiera.
- 2) Gwarancją powodzenia programu powinna być odpowiednia, w cyklu wieloletnim, polityka państwa (w tym JST), pracodawców, publicznych służb zatrudnienia, skutkująca utrzymaniem i tworzeniem miejsc pracy, z równoczesnym szkoleniem pracowników bez ograniczenia wiekowego, (tej polityki nie ma, na co wskazuje znacząca liczba zwolnień osób 50+ przed wejściem w okres ochronny i statystyka osób długotrwale bezrobotnych).

- 3) Niektóre propozycje jak np. proponowanie telepracy jako alternatywnej formy zatrudnienia, nie znajdują uzasadnienia w tej grupie wiekowej (kwalifikacje zawodowe, brak motywacji do nauki). Podobne wątpliwości budzą propozycje prac w niepełnym wymiarze czasu pracy, czy możliwość zatrudnienia kobiet przez rozwój usług pozwalających na godzenie pracy i życia rodzinnego, (badania wskazują na masową ucieczkę kobiet na emeryturę).
- 4) Brak jest wskazania, że osoby niepełnosprawne powinny mieć zapewnione uczestnictwo w szkoleniach dostosowanych do ich potrzeb, możliwości i ograniczeń wynikających z wieku i niepełnosprawności. Ponadto w celu rzeczywistego zatrudnienia ON niezbędna jest likwidacja barier transportowych, komunikacyjnych i architektonicznych.
- 5) Fikcją będzie wprowadzenie obowiązku przedstawiania osobom 50+ ofert zatrudnienia lub innych propozycji wsparcia ze strony PUP w ciągu 3 miesięcy, skoro takich ofert i propozycji nie ma w ciągu okresu 6 miesięcy dla tych samych zarejestrowanych bezrobotnych.

- 6) Zwolnienie pracodawców z opłacania za osoby w wieku przedemerytalnym składek na FP i FGŚP wydaje się mało znaczące dla pracodawców w sytuacji proponowanej dodatkowej składki na FEB w wysokości 3%.

Podsumowując Prezydium KK NSZZ „Solidarność” proponuje:

1. Wyłączenie z projektu Programu 50+ całości problematyki emerytur, co ukierunkuje projekt Programu 50+ do działań wyłącznie zatrudnieniowych i szkolenia pracowników.
2. Wzmocnienie Programu 50+ poprzez znaczące finansowo zachęcenie praco-

dawców do zatrudniania pracowników w wieku 50+, zachęcenie pracowników do przedłużania swojego zatrudnienia, zatrudnianie emerytów i rencistów bez żadnych ograniczeń, prowadzenie polityki ochrony miejsc pracy i płacy, tworzenie miejsc pracy i szkoleń pracowników bez ograniczenia wieku poprzez odpowiednie kryteria, preferencje programów, projektów oraz zobowiązanie w umowach z pracodawcami o obowiązku utrzymywania stanowisk pracy dla osób 50+ i ich szkolenia zawodowego jest warunkiem minimum powodzenia Programu.

Majowe posiedzenie (29.05.br.) Naczelnej Rady Zatrudnienia odbyło się z udziałem wiceminister pracy Czesławy Ostrowskiej. NRZ debatowała nad sprawozdaniem rocznym z realizacji Krajowego Planu Działań na rzecz Zatrudnienia na 2007 rok, ale go nie przyjęła. Realizacja KPD przyczyniła się do poprawy sytuacji na rynku pracy we wszystkich wskaźnikach, zatrudnienia, aktywizacji, bezrobocia (co było sukcesem J.Kaczyńskiego a czego nie przedłożono społeczeństwu).

W toku debaty zapytałem:

- Dlaczego tak mało środków wydano na realizację KPD z Funduszu Pracy?
- Jaki był przeciętny, miesięczny okres poszukiwania pracy?
- Ilu osobom zapewniono pracę przez psz, ilu osobom odmówiono pomocy w tym zakresie, (wg opinii prof. M.Kabaja takiej pomocy odmówiono w psz prawie 85% zarejestrowanych bezrobotnych!!!)?
- Jak trwały były miejsca pracy?

Zwróciłem uwagę na tradycyjny już brak informacji o bilansie rocznym utrzymanych i utworzonych miejsc pracy (co mnie nie dziwi, bo w 11 zadaniach, których celem było tworzenie miejsc pracy takich odpowiedzi brakło. Nie będę cytował dziesiątków wykretów na temat braku danych poza jednym. W zadaniu 6.3 zaplanowano

wzrost zatrudnienia osób Niepełnosprawnych w administracji publicznej . Uzyskano „wzrost zainteresowania zatrudnieniem”!!!). Wbrew zapisowi z konkluzji sprawozdania, że realizowane zadania stanowiły skuteczną odpowiedź na wyzwania jakie wynikały z KPD twierdząc, że można było zrobić dużo, dużo więcej np. poprzez realizację zadań 1.12 i 1.13 (budownictwo społeczne i socjalne) a nie przenoszenie tych zadań na lata następne. Mam niewielką nadzieję, że w sprawozdaniu z realizacji KPD za rok 2008 będzie bilans utworzonych miejsc pracy za lata 2005 – 08 zgodnie z KPR 2005-08.

Naczelna Rada Zatrudnienia przyjęła sprawozdanie z wykonania planu Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za rok 2007 wnosząc o pilną nowelizację ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w celu rozszerzenia katalogu wypłat pracowniczych (podając jako uzasadnienie dobrą sytuację na rynku pracy i samego funduszu).

Ostatnim punktem obrad była informacja resortu pracy o działalności agencji zatrudnienia w 2007 roku.

Po zadaniu pytań:

- Ilu agencjom zatrudnienia odmówiono wydania certyfikatów a ilu odebrano,
- Dlaczego tak mało osób w wieku 50+ uzyskało zatrudnienie za pośrednictwem

agencji zatrudnienia – zwróciłem uwagę, że wciąż wzrasta liczba pracowników zatrudnionych krótkoterminowo, a także liczba osób zatrudnianych na podstawie umów prawa cywilnego (co jest sprzeczne z założeniami preustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych z roku 1990). Absolutnie należy to zmienić. W tym celu winna powstać jedna ustawa o zatrudnianiu pracowników tymczasowych i agencjach zatrudnienia, powinna być bardziej restrykcyjna polityka certyfikatów dla agencji zatrudnienia, odpowiednie kontrole PIP a także większe zabezpieczenie finansowe w momencie uruchamiania agencji zatrudnienia. Ponadto należy do świeżo ratyfikowanej Konwencji MOP Nr 181 dot. prywatnych biur pośrednictwa pracy dodać ratyfikację konwencji MOP Nr 168, 97 i 143 zwłaszcza, że stan prawny Konwencji niewiele odbiega od standardów europejskich i mopowskich.

Na koniec zawnioskowałem aby określono prawnie obowiązek prywatnych biur pośrednictwa pracy w zakresie informowania marszałków województw i ministra pracy o wykonywanej przez agencje zatrudnienia treści art. 12 Konwencji MOP Nr 181. NRZ otrzymała informację resortu pracy na temat tworzenia regionalnych planów działań na rzecz zatrudnienia w roku 2008 gdzie departament rynku pracy MPiPS zwrócił się do WUP o informację na temat m.in. diagnozy sytuacji na regionalnym rynku pracy; efektów działań zapisanych w rocznym planie działań 2007, celów i priorytetów 2008, opisu działań w rocznym planie działań 2008 wg wytycznych ESZ z akcentem na priorytetowe kierunki dla regionu. O powyższe od lat wnosili przedstawiciele NSZZ „Solidarność”, zwłaszcza, że mimo czterech lat opracowywania regionalnych planów działań na rzecz zatrudnienia w większości informacji rpdz brak wskaźników i rezultatów zwiększenia zatrudnienia i zmniejszenia bezrobocia.

Kolejne posiedzenie Naczelnej Rady Zatrudnienia odbyło się z udziałem wiceminister pracy Czesławy Ostrowskiej w dniu 26 czerwca br.

Głównym punktem obrad były: nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia, sprawozdanie z wykonania planu Funduszu Pracy w 2007 roku, oraz wyniki badań w zakresie migracji zarobkowych przeprowadzonych przez Ośrodek Badań nad migracją Uniwersytetu Warszawskiego.

W toku debaty nad obszerną nowelizacją ustawy o promocji zatrudnienia (113 poprawek) zwróciłem uwagę kolejno na przenoszenie odpowiedzialności państwa za politykę zatrudnienia na samorządy terytorialne, pracodawców (nowe art.3.4.). Znikają obowiązki rządu (zlikwidowany ust. 5 art.3 o kompetencjach Rady Ministrów), znika Krajowy Plan Działania na Rzecz Zatrudnienia (niezgodność z przyjętą 6 września 2005 r. Krajową Strategią Zatrudnienia na lata 2007-13) w rezultacie czego zostają wyłącznie regionalne plany działania na rzecz zatrudnienia. W wyniku tej zmiany utrudniona będzie realizacja Zintegrowa-

nych Wytycznych UE na rzecz zatrudnienia. Dalej nie wyraziłem zgody na uchYLENIE w zmianach 6, 7, 14 i 42 projektu ustawy obowiązków realizacji projektów lokalnych i regionalnych rynku pracy, w sytuacji gdy w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego konstruowane są prace nad nową koncepcją polityki regionalnej państwa. Przypomniałem że Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia na lata 2007-13 ograniczają się w tym zakresie wyłącznie do interwencji funduszy wspólnotowych, podobnie jak i kontrakty wojewódzkie. Zakwestionowałem likwidację certyfikatu wstępnego dla agencji zatrudnienia a postulowałem o wprowadzenie do sprawozdań agencji zatrudnienia realizacji art. 11 i 12 ratyfikowanej Konwencji MOP Nr 181. Jest jasne, że nie wyraziłem zgody na dalsze restrykcje względem osób bezrobotnych takie jak; w zmianie 11 pogorszenie standardu usług (zamiast pomocy w zatrudnieniu – informacja!), w zmianie 49 podwyższenie progów uprawniających do zasiłku dla bezrobotnych i likwidacja 18 miesięcznego okresu pobierania zasiłku. Zawnioskowałem o jednolity tekst ustawy, ponieważ w starej

ustawie gubią się nawet eksperci i urzędnicy publicznych służb zatrudnienia, a co dopiero partnerzy społeczni i osoby bezrobotne.

Przedstawiciele świata nauki w NRZ również zwrócili uwagę na zmiany zbyt restrykcyjne dla bezrobotnych a za mało ich aktywizujące.

Zwrócono również uwagę na brak rozwiązania uwalniającego psz i osoby bezrobotne od kwestii ubezpieczenia zdrowotnego, a presja czasu nie jest żadnym usprawiedliwieniem przed uwolnieniem urzędów pracy od tego problemu bez szkody dla bezrobotnych (projekt zmiany ustawy przesłałem do zaopiniowania strukturom Związku a członkowie Naczelnej Rady Zatrudnienia mają przesłać swoje uwagi do 20 lipca br.).

W zakresie sprawozdania wykonania planu Funduszu Pracy za rok 2007 zwróciłem uwagę, że mimo znacznych środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu objęto nim o 86 tys. osób mniej niż planowano, bez żadnej próby wyjaśnienia tego.

Zawnioskowałem po raz kolejny o ujęcie w raporcie o efektywności podstawowych form pomocy zatrudnienia i aktywizacji bezrobotnych w roku 2007 danych o::

- Aktywizacji poszczególnych grup ryzyka wg art.49 ustawy o promocji zatrudnienia,
- Efektywność programów rynku pracy w województwach,
- Średnich wydatków na 1 mieszkańca/1 bezrobotnego,
- Ilu osobom odmówiono aktywizacji,
- •rzeciętny okres poszukiwania pracy

(tu również swoje uwagi mają przesłać członkowie NRZ do 20 lipca br.)

Zainteresowanych raportem UW w zakresie migracji zarobkowej odsyłam do ww.migracja.uw.edu.pl z powodu obszerności i ważkości tematu.

Na koniec w pigułce podaję, że w okresie 2004-2007 Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wypłacił 2 976 720 świadczeń dla pracowników tytułem przejściowych trudności finansowych pracodawców. Wszystkie znaki na niebie wskazują, że fundusz w roku bieżącym wypłaci trzymilionowe świadczenie, o ile Platforma Obywatelska wraz z pracodawcami „Lewiatanu” nie zlikwiduje FGŚP, o czym już głośno w okolicach Wiejskiej

• *Jacek Smagowicz*

Załącznik: stanowisko KK NSZZ „Solidarność” Nr 9/07 z 20.06.2007r.

Uwagi nt. Funduszu Pracy za 2007 r.

Sz. Pani
Czesława Ostrowska
Podsekretarz Stanu
Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
Warszawa

WZB/81/08

Zgodnie z postanowieniem Naczelnej Rady Zatrudnienia (26.06.08) poniżej przekazuję uwagi w zakresie sprawozdania z wykonania Funduszu Pracy w roku 2007.

1. Dobry stan finansowy Funduszu Pracy i środków EFS nie przełożyły się odpowiednio na znaczące zwiększenie pomocy państwa w zakresie aktywizacji bezrobotnych. W projekcie planu na 2007 zaplanowano objęcie aktywizacją 750 tys. osób, objęto tą pomocą 664

tys. osób tj. mniej o 86 tys. osób bez słowa komentarza(!)

2. Naczelnej Radzie Zatrudnienia nie przedstawiono raportu z „Efektywności podstawowych form promocji zatrudnienia i aktywizacji zawodowej bezrobotnych finansowanych z Funduszu Pracy za rok 2007” z danymi o:

- Aktywizacji poszczególnych grup ryzyka wg. art. 49 ustawy o promocji i zatrudnieniu (ogółem i w poszczególnych województwach oraz powiatach),
- Aktywności programów rynku pracy wg. województw i powiatów,

- Liczby osób zatrudnionych w 2007 r. w ramach aktywnych form,
 - Liczby osób, którym odmówiono pomocy w aktywizacji czy zatrudnieniu,
 - Przeciętnym miesięcznym okresie poszukiwania pracy ogółem i w grupach art. 49,
 - Średniej wydatków FP na jednego mieszkańca, na jednego bezrobotnego (województwami, powiatami),
 - kosztów pośrednictwa pracy (ogółem, województwami, powiatami).
 - (Powyższe dane obiecano na obradach Naczelnej Rady Zatrudnienia 29.06.2006 r.)
3. Nie przedłożono również danych o pomocy w szkoleniach i zatrudnianiu osób 50+.
4. Nie udzielono odpowiedzi, ile utracono miejsc pracy w wyniku kilkuletniego zadłużenia Funduszu Pracy.
5. Nie odpowiedziano dlaczego wielkość zasiłku dla bezrobotnych jest wciąż niezgodna z normami Konwencji MOP nr 102 i 168.
- Powyższe uwagi są powodem nie przyjęcia Sprawozdania z wykonania planu Funduszu Pracy za rok 2007 zwłaszcza, że uzasadnienie Krajowego Planu Działań na Rzecz Zatrudnienia 2008 z 12 lutego 2008 (str. 27) informuje, że istnieje potrzeba poprawy efektywności Funduszu Pracy i podjęcie badań nad efektywnością programów rynku pracy a zadaniem 2. 10. Krajowego Planu Działań na Rzecz Zatrudnienia 2008 zakłada opracowanie analizy efektywności środków Funduszu Pracy.
- Dobra koniunktura gospodarcza nie szła w parze z intensywnością działań Resortu Pracy i publicznych służb zatrudnienia w zakresie poprawy mobilności bezrobotnych adekwatnie do możliwości i potrzeb.
- *Jacek Smagowicz*

FUNDUSZ GWARANTOWANYCH ŚWIADCZEŃ PRACOWNICZYCH

Po dwóch latach starań w Naczelnej Radzie Zatrudnienia otrzymałem informację z Krajowego Biura Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o wielkości i ilości wypłaconych świadczeń pracowniczych w latach 1994 – 2007 z funduszu, w trybie ustawy z 13 lipca 2006 o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Dane KB FGŚP pokrywają się z moimi danymi z sumowań miesięcznych.

FGŚP wypłacił w latach 1994 – 2007 świadczenia dla 2 924 392 pracowników w trybie ustawy albo 2 976 720 osobom, gdy doliczyć 47 265 świadczeń wypłaconych dla powodów, 2 221 odpraw górniczych i 2 842 odpraw pracowników przemysłu obronnego. Wszystkie znaki wskazują, że przy mniejszej ilości bankructw FGŚP wypłaci świadczenia w grani-

cach 3 mln zasiłkobiorców w roku bieżącym.

w tys. zł.

Treść	WYKONANIE														
	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	Łącznie 1994-2007
Transfery na rzecz ludności mieszczące się w należnościach	11770	48542	126284	160 828	178128	511782	601293	440439	493100	295017	145717	127638	70920	79597	3291055

Załącznik 2

Ilość wypłaconych świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

Treść	Wykonanie														
	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	Łącznie1994-2007
Transfery na rzecz ludn. mieszczące się w należnościach, w tym:	28876	88724	213093	227531	185770	560684	436923	373847	354208	187332	94121	80598	45802	46883	2924392
Jednorazowe świad. z art. 4**)	17132	20810	27100	40329	67055	168417	88130	57933	x	x	x	x	x	x	486856
Pożyczka z tyt składki na ubezpiecz. społeczne*)**)	x	x	x	x	x	141396	86296	52959	x	x	x	x	x	x	280651
Jednorazowe odszkod.(wyp.przy pr. i chor. zawod)**)	0	100	78	65	86	51	103	49	11	54	93	9	x	x	699
Gwarantowane wynagrodz. Za pracę	11744	29429	116256	127529	58708	99778	96896	103793	125843	86020	43506	39311	21415	18061	978289
Ubezp. społ. należne od pracodawców	x	x	x	x	x	55794	57976	48726	94015	51198	27757	23223	12434	10719	381842
Ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy***)	0	10285	18222	15437	13966	22367	23326	27843	29759	3184	385	69	92	2265	167200
Odszkod. za skróć. okres wypowiedz.***)	0	5369	8596	4608	7401	11025	10686	9764	9677	1294	42	31	258	3772	72523
Odprawa pieniężna z tyt. rozwiąz. stosunku pracy	0	17428	33731	26080	28178	45129	53500	52960	61882	44071	22060	17938	11486	8172	422615
Odszkod. z art. 7a za okres wypowiedz.**)	0	5303	9110	13483	10426	16727	20010	19820	33021	1511	278	17	x	x	129706
Dodatek wyrównaw. o którym mowa w art.230 i 231 Kp****)	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	8	8
Art. 43 (przepis przejściowy****)	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	117	3886	4003
Inne tytuły	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	0

*) świadczenie zostało wprowadzone do katalogu świadczeń nowelizacją ustawy o ochronie roszczeń(...) z dniem 1.01.1999 r.

**) świadczenie zostało zniesione z katalogu świadczeń nowelizacją ust. o ochronie roszczeń(...) z dniem 1.01.2002 r.

***) świadczenie zostało zniesione z katalogu świadczeń nowelizacją ustawy o ochronie roszczeń(...) z dn. 1.10.2002 oraz ponownie wprowadzone nowelizacją ust. Z dnia 13.07.2006 r.

****) świadczenie oraz art.. 43 zostały wprowadzoną ustawą o ochronie roszczeń (...) z dnia 13.07.2006 r.

Z innych danych Biura Krajowego FGŚP za rok 2007 informuję, że wpływy FGŚP to składki pracodawców 2221 227 tys. zł (43% wpływów), oraz zwrotu wypłaconych świadczeń od pracodawców 142 873 tys. zł (27,8%) (12 300 prowadzonych spraw windykacyjnych) a także odsetki bankowe 49 670 tys. zł (9,7%).

W roku 2007 najwięcej wypłacono odpraw pieniężnych za zwolnienia z pracy z przyczyn niezależnych od pracownika 37% (29 553 tys. zł) wynagrodzenia za pracę 26,9% (21 374 tys. zł), odszkodowań w trybie art. 36'. Kp 14,1% (11 254 tys. zł).

Najwięcej pracowników korzystających z Funduszu to pracodawcy z firm małych (do 20 osób) 325 pracodawców (52%), 215 z firm średnich (do 100 osób) tj. 34% a

najmniej z firm dużych 91 (tj. 14%) co jest właściwe i zgodne z celami ustawy.

Najwięcej pracodawców pochodziło ze Śląska, Mazowsza, Wielkopolski i Dolnego Śląska (pow. 10%), najmniej z Podlasia, Świętokrzyskiego, Podkarpacia (2%).

W roku 2008 (maj) wypłacono świadczenia dla 16.250 osób.

Dobry stan Funduszu upoważnia Ministra Pracy i Polityki Społecznej do nowelizacji ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w takim zakresie, aby zwiększyć katalog wypłat dla pracowników, o co wielokrotnie wnoszono.

• *Jacek Smagowicz*

KOMITET KOORDYNACYJNY NSRO 2007 – 13

III posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego Narodowych Strategii Ram Odniesienia na lata 2007-13 odbyło się 30 czerwca 2008 r. pod kierownictwem wiceministra rozwoju regionalnego Hanny Jahns i z udziałem przedstawicieli UE (Manfred Beschel).

Dyrektor departamentu Koordynacyjnego i Zarządzania Podstawami Wsparcia Wspólnoty Marek Kalupa przedstawił informacje z realizacji NSRO w roku 2007 i za okres styczeń – maj 2008 r.

Według sprawozdania rok 2007 był okresem intensywnej pracy związanej z uzgadnianiem z Komisją Europejską ostatecznego kształtu dokumentu NSRO a także poszczególnych programów operacyjnych. Stworzono kompleksowy system administracyjny obsługujący podstawy programowe, wykwalifikowane kadry, wyspecjalizowane jednostki zadaniowe, otoczenie prawne oraz proceduralne o charakterze pomocniczym i wiążącym (nowelizacja ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, wytyczne Ministra Rozwoju Regionalnego).

Zakończono proces zatwierdzania przez UE programów operacyjnych co umożliwiło przekazanie płatności zaliczkowych. Rozpoczęto też czynności audytowe

we wszystkich instytucjach zaangażowanych w realizację programów operacyjnych. W ramach wszystkich programów operacyjnych na lata 2007-13 Polska ma otrzymać 67,28 mld euro. Komisja Europejska przekazała zaliczkowo 3,58 mld euro. Według stanu na 31 maj 2008 r. naboru wniosków rozpoczęto dla wszystkich krajowych i 15 regionalnych programów operacyjnych – pierwsze to Kapitał Ludzki i Rozwój Polski Wschodniej.

Powołano prekomitety monitorujące, które przygotowały kryteria wyboru projektów, szczegółowy opis osi priorytetowych co umożliwiło szybkie powołanie Komitetów Monitorujących oraz rozpoczęcie naborów wniosków zarówno w przypadku PO Kapitał Ludzki, PO Rozwój Polski Wschodniej, oraz PO Pomoc Techniczna.

Krystyna Gurbiel zaprezentowała analizę zapisów linii demarkacyjnej pomiędzy programami operacyjnymi polityki Spójności, Wspólnej Polityki Rolnej, oraz Wspólnej Polityki Rybackiej. Według badającej celem linii demarkacyjnej jest porządkowanie działań programów operacyjnych, ukazanie możliwości nakładania się źródeł, zabezpieczenia przed lukami w finansowaniu, pokazywanie beneficjentom i decydom możliwości finansowania.

Następnie przystąpiono do rekomendacji, do zmian zapisów dokumentu „Linia demarkacyjna pomiędzy programem operacyjnym Polityki Spójności, Wspólnej Polityki Rolnej i Rybackiej”.

Przyjęto kilka propozycji, ale pracy nie ukończono z powodu złego przedstawienia propozycji zmian, dyskusji resortowych i w rezultacie braku kworum. Zadanie ma być wykonane poprzez uzgodnienia międzyresortowe, oraz poprzez decyzje w trybie obiegowym.

Nie powołano grup roboczych KK NSRO 2007-13 ds.

- Informacji, promocji i szkoleń,
- Małych i średnich przedsiębiorstw,
- Społeczeństwa i informacji,
- Społeczeństwa obywatelskiego

Ze strony NSZZ „Solidarność” Zdzisław Maszkiewicz podejmie pracę w Grupie MŚP a niżej podpisany w społeczeństwie obywatelskim.

SZKOLENIA ZWIĄZKOWE

KADRA

Letnie warsztaty trenerskie

Na dni 19-21 maja 2008 r. od dawna zaplanowane były letnie warsztaty trenerskie. Odbłyły się one w Centrum Szkoleniowym „Dal” na gdańskim Przemyśle.

W pierwszej części warsztatów Janina Kruk, trener związkowy z regionu Pomorze Zachodnie, zaprezentowała obecnym szkoleniowcom zajęcia poświęcone

równości szans niepełnosprawnych związkowców.

W części drugiej Elżbieta Wielg, kierownik Biura Szkoleń i Programów Europejskich KK, omówiła szkoleniowe obszary tematyczne zaproponowane przez członków Rady Edukacji Związkowej.

• jpp

Oficjalne powitanie nowego szkoleniowca

Od dnia 26 maja 2008 r., już w pełni oficjalnie i na stałe, pracę w Dziale Szkoleń rozpoczęła Maria Kościńska.

Jej specjalnością są głównie szkolenia z zakresu komunikacji i mediów.

Serdecznie witamy w naszym gronie!

• Dz.Sz.

ROZWÓJ ZWIĄZKU

Szkolenie w Lublinie

W dniu 29 maja br., w siedzibie Zarządu Regionu Środkowowschodniego NSZZ „Solidarność”, odbyło się szkolenie z zakresu rozwoju związku (szkolenie podstawowe) dla działaczy związkowych. W szkoleniu uczestniczyło 17 osób – działaczy szczebla zakładowego.

Omówiono podstawowe elementy charakteryzujące działania, które mogą wspomóc nasze wysiłki na rzecz rozwoju

organizacji zakładowych. W dyskusji ustalono, że najważniejszymi czynnikami decydującymi dzisiaj o sile związku jest z jednej strony liczba członków, a z drugiej – świadomość członkostwa („dlaczego jestem w związku”).

Grupy wypracowały definicję związku: „związek zawodowy – to organizacja pracowników, którzy organizują się po to,

by mieć siłę, którą wykorzystują do poprawy warunków pracy i życia”.

Ciekawa dyskusja odbyła się wokół problemu „dlaczego pracownicy nie organizują się w związek?”. Stworzono listę najczęściej pojawiających się argumentów używanych przez niezrzeszonych: strach przed zwolnieniem; trudności w awansie; upolitycznienie; „nie jesteście w stanie nic zrobić”, „mam złe doświadczenia ze związkiem” (to tylko niektóre argumenty z listy).

Szukając recepty na radzenie sobie z powyższymi problemami – grupa ustaliła, że najlepsze efekty w pracy z ludźmi uży-

wającymi takich argumentów dają rozmowy indywidualne.

Po zapoznaniu się z propozycją strategii działania na rzecz rozwoju związku w zakładzie uczestnicy napisali plany rozwoju dla swoich organizacji. Plany realizowane będą do grudnia tego roku i w ich ramach zaplanowano pozyskanie ok. 135 nowych członków.

Szkolenie prowadził Janusz Zabiega (metodyk Działu Szkoleń KK).

• JZ

Regionalne Seminarium dla związkowców z Europy południowo-wschodniej

W dniach 10-11 czerwca Europejska Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Tekstylnego, Odzieżowego i Skórzanego (ETUF:TCL) zorganizowała, we współpracy z ETUI-REHS – Działem Szkoleń Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych (ETUC), drugie już szkolenie na temat organizowania związków zawodowych z tej branży w krajach bałkańskich.

Szkolenie odbyło się w Skopje (Macedonia).

Uczestniczyli w nim przedstawiciele branżowych związków zawodowych z Macedonii, Kosowa, Czarnogóry i Słowenii.

Szkolenie prowadzili Engin Senat Kaya z tureckiego związku TEKSIF oraz Janusz Zabiega z polskiej „Solidarności”.

• JZ

Szkolenie w Regionie Świętokrzyskim

W dniach 18-19 czerwca br., w samych Kielcach, odbyło się szkolenie z zakresu rozwoju związku dla działaczy z zakładów ZWM SHL, Delfo i Gervasi.

Miało ono podobny przebieg do tego w Lublinie (zaplanowano pozyskanie ponad 70 nowych członków); zajęcia prowadził również Janusz Zabiega.

• JZ

WIZERUNEK

Szkolenie dla działaczy szczebla regionalnego

W dniach 25-27 maja, w Centrum Szkoleniowym „Dal” (Gdańsk-Przymorze), odbyło się szkolenie „Świadome kształtowanie wizerunku działacza związkowego”.

W szkoleniu tym wzięło udział 16 osób – działaczy z Zarządów Regionów: Śląsko-Dąbrowskiego, Konińskiego, Ziemi

Łódzkiej, Wielkopolski, Wielkopolski Południowej i Mazowsza.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Ku-raś-Steczyńska – metodyk z Działu Szkoleń KK.

• AKS

Szkolenie dla działaczy Komisji Zakładowej

W dniach 29-30 maja, w Ciechocinku (ośrodek „Amazonka”), odbyło się szkolenie „Świadome kształtowanie wizerunku działacza związkowego”.

W szkoleniu tym wzięło udział 18 osób – działaczy KZ z konińskiej Huty Aluminium.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Kuraś-Steczyńska – metodyk z Działu Szkoleń KK.

- AKS

Szkolenie dla związkowców ze struktur branżowych

W dniach 2-4 czerwca, w Gdańsku-Sobieszewie (ośrodek „Orle”), odbyło się szkolenie „Świadome kształtowanie wizerunku działacza związkowego”.

W szkoleniu tym wzięło udział 15 osób – działacze ze struktur przemysłu

motoryzacyjnego, farmacji i ochrony zdrowia.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Kuraś-Steczyńska – metodyk z Działu Szkoleń KK.

- AKS

Szkolenie dla działaczy z Regionu Piotrkowskiego

W dniach 10-11 czerwca, w ośrodku „Dresso” nad Zalewem Sulejowskim, odbyło się szkolenie „Świadome kształtowanie wizerunku działacza związkowego”.

W szkoleniu tym wzięły udział 22 osoby – działacze związkowi z terenu Piotrkowa Trybunalskiego i okolic.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Kuraś-Steczyńska – metodyk z Działu Szkoleń KK; przy współudziale Piotra Majchera

– jednego z nowych trenerów związkowych w Regionie Piotrkowskim.

Logistyką zajmowała się Grażyna Adamczyk – odpowiadająca w Zarządzie Regionu za sprawy związane ze szkoleniami związkowymi oraz rozwojem związku. Grupę odwiedzili również: przewodniczący Zarządu Regionu Zbigniew Bogusławski i Tomasz Trzaskacz – także nowy regionalny trener.

- AKS

Szkolenie dla działaczy z Ziemi Przemyskiej

W dniach 18-20 czerwca, w Horyńcu-Zdroju (ośrodek „Dukat”), odbyło się szkolenie „Świadome kształtowanie wizerunku działacza związkowego”.

W szkoleniu tym wzięły udział 22 osoby – działacze związkowi z terenu Regionu Ziemia Przemyska.

Zajęcia prowadziła Agnieszka Kuraś-Steczyńska – metodyk z Działu Szkoleń KK.

Pierwszego dnia szkolenia grupę odwiedził szef Oddziału Lubaczowskiego – Edward Rokosz, a drugiego dnia uczestnikom towarzyszył przewodniczący Zarządu Regionu – Andrzej Buczek. W przerwie między zajęciami znalazł się też czas na zwiedzenie okolicznych zabytków.

- AKS

OGÓLNOZWIĄZKOWE

Szkolenie nieopodal Ustki

W dniach 29-30 maja, w Przewłocie (pensjonat „Anna”), odbyło się szkolenie związkowe dla działaczy Regionu Słupskiego. Materiał – będący, na życzenie zamawiających, kompilacją elementów szkolenia podstawowego, ogólnozwiązkowego i negocjacyjnego – opracował i

przedstawił krajowy metodyk Jan Plata-Przechlewski.

W zajęciach wzięła udział ponad dwudziestoosobowa grupa działaczy z całego regionu (w tym kilku członków ZR oraz kilku związkowców z nowo utworzonych KZ).

Z uczestnikami spotkał się przewodniczący Zarządu Regionu Słupskiego – Stanisław Szukała. Stronę logistyczną

przygotował przed szkoleniem Tadeusz Pietkun z Zarządu Regionu.

• *jpp*

MEDIACJE

Spotkanie w MPiPS

5 czerwca br., w gmachu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w Warszawie, odbyło się spotkanie mediatorów z pracownikami Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego; ze strony Ministerstwa prowadziła je Małgorzata Chomiak.

W programie znalazły się następujące punkty: informacja nt. działań DDiPS (głównie w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki); kwestia reaktywacji stowarzyszenia zrzeszającego mediatorów MPiPS (działalność zarejestrowanej organizacji jest od jakiegoś czasu zawieszona); dyskusja nad propozycjami zespołów problemowych przy Trójstronnej Komisji ds.

Społeczno-Gospodarczych odnośnie rozwiązywania sporów zbiorowych (analiza propozycji zmian w ustawach); potrzeby szkoleniowe mediatorów (indywidualne wypełnienie ankiety).

W spotkaniu tym brał też udział Jan Plata-Przechlewski z Działu Szkoleń KK – od czasu projektu duńsko-polskiego (przygotowanie szkoleń nt. dialogu społecznego oraz przeprowadzenie ich dla członków organizacji partnerskich i WKDS-ów) również wpisany na ministerialną listę mediatorów i mający za sobą pierwsze praktyczne działania.

• *jpp*

MEDIA

Warsztaty dziennikarskie w Stężycy

Biuro Szkoleń i Programów Europejskich Komisji Krajowej, we współpracy z Biurem Rzecznika Prasowego KK, zorganizowało dla dziennikarzy związkowych z regionalnych i branżowych struktur NSZZ „Solidarność” warsztaty medialne. Przez trzy dni (9-11 czerwca 2008 r.), w stężyckim Ośrodku Szkoleniowo-Rekreacyjnym Gdańskiej Stoczni Remontowej im. J. Piłsudskiego, dziennikarze udoskonalali swój warsztat.

Zajęcia obejmowały szeroki zakres tematyczny. Realizowano tematykę z zakresu public relations, prawa prasowego, mediów publicznych i systemu informacji związkowej. Na uwagę zasługuje część warsztatowa poświęcona redagowaniu biuletynów regionalnych prowadzona przez Joannę Matuszewską z Radia Gdańsk. Uczestnicy szkolenia mieli okazję brać udział w dyskusji nt. tożsamości, misji i wizerunku NSZZ „Solidarność” – którą po-

prowadził sekretarz Komisji Krajowej Jacek Rybicki. Warsztaty uświetnili zaproszeni goście i prelegenci w osobach Andrzeja Liberadzkiego, Dariusza Wasielewskiego (prezesa Radia Gdańsk), Krzysztofa Żuławskiego, a także przedstawiciele Tygodnika „Solidarność”: Zbigniewa Fabiańczuka (prezesa spółki Tysol) i Jerzego Kłosińskiego (redaktora naczelnego). Z ramienia Działu Szkoleń warsztaty nadzorowała Maria Kościńska – prowadząca jednocześnie zagadnienia związane z public relations i prawne aspekty dotyczące pracy dziennikarskiej.

Założenia z zakresu systemu informacji związkowej i redagowania stron internetowych będą mogły być szerzej omówione podczas, zaplanowanych na jesień, kolejnych warsztatów.

• *MK*

BHP

Kolejne seminarium GIP/KK

W dniach 16-17 czerwca, w związkowym Centrum Szkoleniowym „Dal” na Przymorzu, odbyło się tradycyjne już seminarium dla regionalnych i branżowych koordynatorów ds. BHP – organizowane wspólnie przez KK oraz GIP.

Wzięło w nim udział szesnaście osób (z dziesięciu regionów i z czterech branż); stroną organizacyjną zajmowali się pracownicy biur Komisji Krajowej: merytorycznie – Iwona Pawlaczyk (Pełnomocnik ds. BHP), organizacyjnie – Jan Plata-Przechlewski (metodyk z Działu Szkoleń).

Tym razem wykładowcy z gdańskiej PIP przedstawili następujące tematy: Mobbing w pracy (Katarzyna Łażewska); Analiza potencjalnych czynników wywołujących stres u pracowników, Zasadnicze wymaga-

nia dla maszyn i urządzeń technicznych oraz środków ochrony indywidualnej, Zagrożenia biologiczne – informacje ogólne (Henryk Batarowski); Ustawa o PIP pod kątem zapotrzebowania organizacji związkowych, Zmiany i nowości w przepisach prawa pracy, Najczęściej występujące nieprawidłowości w dziedzinie prawnej ochrony pracy pracowników (Aleksander Zająć); Zagrożenia biologiczne – GMO (Arkadiusz Gurazda); Ocena ryzyka zawodowego (Leszek Żmuda). Ponadto Iwona Pawlaczyk rozdała materiał o nowych przepisach unijnych dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy. Mimo bardzo napiętej części wykładowej – był też czas na merytoryczne dyskusje.

• jpp

INFORMACJE RÓŻNE

POPARCIE DLA „SOLIDARNOŚCI” WCIAŻ ROŚNIE

Z majowego badania CBOS wynika, że 35 proc. Polaków dobrze ocenia działalność „Solidarności”.

Warto przypomnieć, że w grudniu 2001 roku, czyli w trzy miesiące po klęsce wyborczej AWS, taką opinię wyrażało zaledwie 10 proc. ankietowanych (dla porównania: aktywność OPZZ pozytywnie ocenia dziś 26 proc. Polaków). Decyzja o wycofaniu się Solidarności z bezpośredniego zaangażowania w politykę przynosi związkowi korzyści.

Jacek Rybicki, sekretarz Komisji Krajowej: - Rzeczywiście, cezura grudnia 2001 roku jest dosyć znamienita. W polskim społeczeństwie organizacje, które zajmują się działalnością stricte polityczną są oceniane niesłychanie negatywnie. Widać to choćby po tym jak Polacy oceniają władze samorządowe, które w wielu przypadkach nie są utożsamiane z jakąś opcją polityczną, a jak krytycznie patrzą na sejm,

senat czy partie. W oczywisty sposób Solidarność, która odeszła od wizerunku organizacji politycznej poprawia swoje notowania.

Odnotowano ogromny spadek liczby osób negatywnie oceniających działania Związku - z ponad 70 proc. w grudniu 2001 roku do 32 proc. obecnie. Do wzrostu notowań na pewno przyczyniła się profesjonalizacja działań Związku, choćby w dziedzinie pozyskiwania członków. Solidarność jest obecna tam, gdzie ludzie jej potrzebują. Istotna jest też poprawa sytuacji ogólnej społeczeństwa. W roku 2001 był dołek koniunktury. Od tego czasu następuje i wzrost płac, i spadek bezrobocia. To skutkuje wzrostem optymizmu społecznego, a on przekłada się na rosnące zaufanie do takich organizacji, jak „Solidarność”.

• Źródło: Tygodnik „Solidarność” (fragment)

POLACY PRACUJĄCY

Prof. Juliusz Gardawski, socjolog ze Szkoły Głównej Handlowej przedstawił obraz Polaków pracujących, wyłaniający się z badań CBOS. Przypomniat, że od 1989 r. socjologowie spierali się, czy Polacy pracujący w Polsce nadal są podzieleni na klasy, czy między tymi klasami istnieją napięcia interesów i czy obecny jest klimat opozycji klasowej, kiedyś nazywanej walką klasową.

Z badań wynika, że w ciągu prawie 20 lat zbiorowość Polaków pracujących zmieniła się mniej niż sądzili socjologowie w 1989 r.

- Wydawało się wówczas, że staniemy się szybko społeczeństwem podobnym do społeczeństw zachodnich o dużym udziale pracowników usług, niewielkim udziale pracowników produkcyjnych. Lecz zostaliśmy społeczeństwem industrialnym. Odsetek wykwalifikowanych robotników w Polsce zmniejszył się tylko o 2 proc., ale zmieniła się struktura robotników wykwalifikowanych. Zanika wielkoprzemysłowa klasa robotnicza, ale nie zanika środowisko robotnicze - podkreślił prof. Gardawski.

Badacz wyróżnił trzy segmenty o klasowym charakterze, czyli grupy ludzi, którzy różnią się położeniem, poglądami, zarobkami.

Do 1. grupy należą: menedżment, pracodawcy i wysocy specjaliści.

2. grupa to: warstwa urzędnicza, niżsi fachowcy, samozatrudnieni i drobni przedsiębiorcy. (Z badań wynika, że samozatrudnieni stanowią środowisko podzielone. Przynajmniej połowa jest zadowolona ze swojego statusu, pozostali, to osoby zmuszone do samozatrudnienia przez pracodawców).

3. grupa to robotnicy wykwalifikowani tzw. grupa pogranicza. Jest ona liczna, bo stanowi 24 proc. osób pracujących. Osoby wykonujące zawody robotnicze, od 2005 r. zaczynają odzyskiwać godność. W badaniach z 2007 mają poczucie, że są ważne. Wpłynęła na to oczywiście europeizacja rynku pracy.

Ostatnią grupę stanowią robotnicy niewykwalifikowani i ubożsi rolnicy (niefarmrzy). Ta grupa nazywana jest przez socjologów często podklasą.

Ten układ - czy podział społeczeństwa - nie jest uświadamiany. Dominują podziały - prosty: góra - dół, czyli na bogatych i biednych (jeżeli tak myśli większość, to społeczeństwo jest w stanie zagrożenia) oraz na: bogatych, średnich i biednych.

Z badań w 2007 r. wynika, że 75 proc. Polaków pracujących definiuje swój status materialny jako średni, 25 proc. sytuuje się na dole. Według profesora świadczy to o przełamaniu bardzo silnego lęku przed kapitalizmem, który był obecny na początku lat 90. Teraz większość Polaków na pytanie: jak się dzielicie, podaje jedno kryterium: bogactwo (bogaci, średni, biedni). Stosunkowo niewielu wymieniało podział na rządzących i rządzonych.

- Żyjemy w społeczeństwie, które adaptuje się. W większości ma poczucie, że żyje w średniej warstwie społecznej. To ważne, bo od tego zależy pokój społeczny - podsumował prof. Gardawski.

Związki zawodowe

Od 1990 r do 2008 widać obniżanie się liczby związkowców wśród osób dorosłych. W badaniach CBOS, spadek zatrzymał się około 2003 r. Z 22 proc. dorosłych mieszkańców należących do związków w 1990 r., związkowe członkostwo spadło do 7,9 proc.

Mimo to większość pracujących docenia pozytywną rolę związków.

Na pytanie, czy gdyby nie było związków zawodowych, to sytuacja pracowników w Polsce pogorszyłaby się czy nie, 55 proc. Polaków pracujących powiedziało, że pogorszyłaby się, 25 proc., że byłaby taka sama, a 3 proc. powiedziało, że nie pogorszyłaby się (przedstawiciele pracodawców, ale też samozatrudnieni).

• *Źródło: Tygodnik Solidarność*

ARTYKUŁ MIESIĄCA

JESTEŚMY TAM, GDZIE POWINNIŚMY BYĆ

Z wiceprzewodniczącym „Solidarności” JERZYM LANGEREM rozmawia Krzysztof Świątek, Tygodnik Solidarność.

- Badania CBOS dowodzą, że coraz więcej Polaków pozytywnie ocenia efekty działań „Solidarności”. Co Pana zdaniem przyczyniło się do zmiany nastawienia?

- Przede wszystkim jest mniej ataków mediów na związek. Przestaliśmy być konkurentem dla ugrupowań politycznych, więc media mniej się nami interesują, choć ciągle zdarzają się próby traktowania „Solidarności” jako zbrojnego ramienia PiS-u. Ale Polacy widzą, że zajmujemy się tym, czym powinniśmy. Na dobrą ocenę naszych działań na pewno ma wpływ aktywność na rzecz rozwoju związku. Jesteśmy tam, gdzie ludzie, przede wszystkim w nowych firmach, próbują się zorganizować, a więc w marketach, firmach ochroniarskich, w nowo powstających podmiotach. Nasza merytoryczna pomoc ma wpływ na to, jak jesteśmy postrzegani w środowiskach tych ludzi, a to przekłada się potem na wyniki w sondażach.

- Czy można pokusić się o stwierdzenie, że decyzja o odejściu z polityki przyniosła same korzyści?

- To, że nie jesteśmy zainteresowani bezpośrednim angażowaniem się w politykę, czyli w rozumieniu wielu ludzi dzieleniem stołków, daje dobre rezultaty. Co prawda podpisane z poprzednim rządem porozumienie było atakowane przez niektóre środowiska, szczególnie polityczne, ale np. sprawa płacy minimalnej, która była przedmiotem umowy, dotyczy bezpośrednio wielu ludzi i ma większe znaczenie niż oświadczenia polityczne. Polacy dostrzegają wymierne korzyści wynikające z naszej aktywności. Kampanie, które prowadzimy także w mediach: "Niskie płace barierą rozwoju", "Polska przyjazna pracownikom", sprzyjają dobrym ocenom.

- Z innych badań wynika, że Polacy mniej boją się dziś utraty zatrudnienia, bo widzą, że są potrzebni i nie ma ich kto zastąpić, ale oczekują wyższych zarobków i lepszych warunków pracy. To może być pięć minut dla związków zawodowych. Co może proponować „Solidarność”?

- W okresie, kiedy największym problemem była pewność zatrudnienia, ludzie godzili się często na niehumanitarne warunki pracy, byle tylko ją utrzymać. Stąd fałszywe zatrudnienie czy wynagradzanie częściowo oficjalne, a częściowo na czarno. Dzisiaj te zjawiska zanikają i ludzie zaczynają przykładą wagę do warunków i atmosfery w pracy. Zmienia się rynek w Polsce. Widać ogłoszenie: "zatrudnię praktykanta w okresie letnim", do którego właściciel sklepu czy firmy dodaje od razu adnotację: "zatrudnię na czas nieokreślony". W momencie gdy europejski rynek coraz bardziej otwiera się na polskich pracowników, podnoszenie pensji nie wystarcza. Ludzie chcą mieć pewność zatrudnienia. Związek musi być w tych kwestiach aktywny przede wszystkim w organizacjach zakładowych. Musi to być poparte możliwością zdobycia wiedzy przez lokalnych działaczy i wsparciem ekspertów. I „Solidarność” to oferuje.

- Liderzy „Solidarności” planują, że stanie się w krótkim czasie związkiem liczącym milion osób. Czy to rzeczywiście możliwe?

- Jest to możliwe. W wielu regionach powstają nowe organizacje w nowych firmach, gdzie zatrudnia się sporo pracowników bardzo zainteresowanych naszą ofertą. Jeżeli sami w to uwierzmy, będziemy w stanie taki wynik osiągnąć. A nawet lepszy.

Drodzy czytelnicy Biuletynu Informacyjnego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

Informujemy, że wraz z Serwisem Informacyjnym rozsyłanym w czerwcu 2008 r. zostały dołączone następujące dokumenty:

SIS nr 27 (73) z 2 czerwca 2008 r.

- 1) Opinie o działalności instytucji publicznych – komunikat z badań CBOS, maj 2008
- 2) SIS zagraniczny – Stosunki Unii Europejskiej z Afryką. Kalendarium wydarzeń

SIS nr 24 (74) z 9 czerwca 2008 r.

- 1) SIS prawny nt. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego ws. prawa do wcześniejszej emerytury
- 2) Obcokrajowcy pracujący w Polsce – komunikat z badań CBOS, maj 2008 r.

SIS nr 25 (75) z 16 czerwca 2008 r.

- 1) SIS tematyczny – Godna płaca nie szkodzi

SIS nr 26 (76) z 23 czerwca 2008 r.

- 1) SIS szkoleniowy – Wizerunek działacza związkowego i informacje szkoleniowe

SIS nr 27 (77) z 30 czerwca 2008 r.

- 1) SIS prawny nt. Rady pracowników po nowelizacji ustawy